

לגליון זה מצורף
פוסטר צבעוני של
הפועל ירושלים

דו-שבועון מצולם לכדורגל

בגליון זה:
מונד שמילובין
בבחרת ללא
פר סטארים

מפחת סולמי
בני יהודה

גה האנגלית

ל על רומניה

יקה פיק
די מכבי רמלה

ם אישיים של:
חק אנגלנדר,
רוור ברינור
חק ויסוקר,
ודה שהרבני
ודי רובוביץ

שויצר מלמד
להיות שוער טוב

גליון מס. 2
המחיר: 2.00 ל"י

מאיר ברד
הפועל באר שבע

דבר העורך

קורא יקר!

ראשית עלי להודות לך על האמון שנתת בנו כאשר רכשת את הגליון הראשון של "גול". איך אומרים: לקחת צ'אנס כאשר ביקשת ממוכר העיתונים שלך את "העיתון החדש הזה על כדורגל". ואני מקווה כי לא איכזבנו אותך.

קיבלנו כבר מכתבים רצופי מחמאות בצד הערות, הצעות למדורים שלא הופיעו בגליון הראשון וכו'. רשמנו לפנינו ואין ספק שכבר בגליונות הקרובים תווכח כי רעיונות מעניינים יבואו לידי ביטוי מעל גבי דו-שבועון זה. יתר על כך: אנו מצפים למכתבי קוראים ואם יהיה בהם ענין כללי אף נפרסם אותם.

□

נבחרת הכדורגל שלנו מתייצבת השבוע למבחן רציני וחשוב נגד רומניה, חמישה חודשים בדיוק לפני תחילת הטור-ניר המוקדם על הגביע העולמי בסאול. בימים אלה נעשים מגעים למצוא יריבי מבחן נוספים לנבחרת שלנו אבל המצב בשטח זה עדיין מעורפל ולא ברור כמה משחקים כאלה יהיו לנבחרת לפני המראתה לדרום-קוריאה.

משום כך יש למשחק נגד רומניה חשיבות רבה. ולא דווקא מבחינת התוצאה. כי רומניה היא נבחרת מעולה, שהייתה מדרג אותה כיום בין שמונה הראשונות באירופה (הרו-מנים השתתפו בחודש אפריל במשחקי רבע גמר גביע אירופה לאומות). אל נשכח גם כי הרומנים ניצחו חמש פעמים את ישראל בשישה משחקים מאז 1966. בשניים ממשחקים אלה, בראשית 1970, הציבה רומניה את נבחרת המישנה שלה ולמרות זאת גברה באיצטדיון "בלומפילד" על נבחרת ישראל בהרכבה המלא, חמישה חודשים לפני הופעתה המכובדת במכסיקו.

את הנבחרת הישראלית יש לבחון השבוע במבט לעתיד. מה שצריך לעניין אותנו היא באיזו מידה מתגבשת נבחרת רצינית? האם היא כבר סיגלה לעצמה שיטת משחק? מהן נקודות התורפה שידרשו שיפור בחודשים הקרובים? אל נשכח שזוהי נבחרת חדשה למדי ורק כמה שחקנים הם עתירי ניסיון.

משום כך תודק הנבחרת לעידוד שלך, יותר מתמיד. עידוד כזה עשוי לתת לשחקנים את הבטחון הדרוש ולאפשר להם לשחק בחופשיות מול יריב עדיף, מנוסה ובלתי-פשרן. כי נבחרתה של רומניה ממשיכה להתבסס על "ההרכב המכסיקני" שלה, כפי שתוכל לקרוא בכתבה

המפורסמת בעמודים 24—26. שתי כתבות נוספות מוקדשות למשחק זה: הראיון שקיימתי עם מאמן הנב-חרת אדמונד שמילוביץ' (עמודים 6—7) בו הוא נוגע במיכלול הבעיות המעסיקות אותו בימים אלה וכמו כן טורו של השוער הלאומי יצחק ויסוקר, הותיק בשחקני הנבחרת, המשחזר את משחקיו הקודמים נגד רומניה (עמוד 31).

דוד שוייצר, מאמן-נבחרת הנוער, פותח בגליון זה (עמודים 8—9) בסדרה של כתבות הבאות ללמדך כיצד לשחק כדורגל בצורה נכונה. ברשימתו הראשונה מתייחס שויי-צר לתפקיד השוער.

על כמה מן הבעיות הניצבות בפני קבוצות הכדורגל שלנו בשטח המקצועי והניהולי מתעכב אלי תמיר (עמודים 18—19). תמיר קובע כי בעוד שהכדורגלנים עצמם כבר נהנים כיום מתנאים כמעט-מקצועניים, הרי הניהול של הקבוצות הוא במקרים רבים עדיין חובבני.

כותבי הטורים הקבועים שלנו מתייחסים גם הפעם לבעיות המיוחדות לקבוצות שלהם. דרור בר-נור מסביר מה בעצם קורה העונה לקבוצת מכבי תל-אביב (עמודים 16—17); יהודה שהרבני עומד על הסיבות להצלחתה של קבוצת הכח-מכבי רמת-גן (עמוד 13). יצחק אנגלנ-דר (עמוד 4) ואודי רובוביץ' (עמוד 33) מנתחים את הבעיות המיוחדות של קבוצות המרוחקות ממרכז הכדור-רגל התל-אביבי.

קבוצת בני-יהודה, נציגתה הגאה של שכונת התקווה התל-אביבית, מחזיקה בשיא מיוחד במינו: לא פחות מחמישה כדורגלנים ממשפחה אחת משחקים בשורותיה. על ה-סולמים של בני-יהודה כותב רוני הלפרין (עמוד 15).

הידעת כי זמר הלהיטים צביקה פיק הוא גם כדורגלן? מעטים שמעו על כך. אבל מסתבר כי צביקה לא בועט רק לשם שעשוע. הוא רשום בקבוצת מכבי רמלה ולוקח את העניין ברצינות רבה כפי שתוכל לקרוא בעמוד 38.

□

הליגה האנגלית הגיעה למחצית הדרך. המאבק בצמרת ובתחתית חריף ביותר. אבל גם כל אלה אינם יכולים להוריד מן הכותרות את הילד הפרובלמטי של הכדורגל הבריטי — ג'ורג' באסט. על כל אלה בכתבה בעמודים 24—25.

קריאה מהנה ולהתראות בגליון הבא

העורך

תוכן הענינים

18	ניהול מקצועי — קלף להצלחה	4	"רומניה — הרכב מכסיקני בדרך למינכן"	יצחק אנגלנדר — "פסיכולוגיה של קבוצה"
22	הליגה האנגלית	6	כדורגל סובב עולם	ראיון עם אדמונד שמילוביץ'
24		8	יצחק ויסוקר — בפעם הרביעית נגד רומניה	דוד שוייצר — "השוער — המוראל של הקבוצה"
28		11	אודי רובוביץ' — "ירושלים המתעוררת"	הארי גיים — "הכדורגל בדרום-אפריקה"
31		13	הכדור-באר-גלנים	יהודה שהרבני — "הכח — גיבוש חברתי"
33				משפחת סולמי מבני-יהודה
34				דרור בר-נור — "האסון האמריקני"
38	16 צביקה פיק במכבי רמלה			

צלמי המערכת: יוסי רוט ואסף קוטיץ
עריכה גראפית: יהודה שיף
דפוס: אופסט דרבי
הפצה: "גד" חברה להפצה בע"מ

העורך הראשי: מיכאל קרנוך
העורך האחראי והמו"ל: יהודה שיף
מחלקת המודעות: רוני הלפרין
צלם המכון: יוסי כץ

המקסימום בעת האימון. הם מגיעים למגרש עייפים ואין פלא שאינם יכולים לעמוד בדרישות של הכדורגל המודרני.

„שריפה“ מהירה

כדי להגיעו לשיאו בשבת, חייב הכדורגלן להתכונן במשך השבוע בצורה יסודית. כאן לא מדובר כבר על רצון כי אין לי ספק שכל כדורגלן העולה על כר הדשא רוצה להצליח. אני מוכרח להתוודות כאן כי לעתים אני ממש מתפעל מחברי לקבוצה, בחורים כמו שמעון צלקה, אהרון כהן, אליהו בניה ויצחק רוזן, העובדים עבודה פיזית קשה בנמל חיפה ומגיעים לאימון סחוטים. אבל כרגע שהם לובשים את מדי ה-ספורט, הם הופכים להיות רעננים, מלאי-מרץ והתלהבות.

אבל זוהי התרשמות חיצונית בלבד. כי למעשה לבחורים אלה נגרם עולל משווע. הבלאי של גופם גדול פי כמה מזה של כדורגלן אחר היכול להקדיש את מירב זמנו לכדורגל.

אני רוצה שיבינו אותי שלא כהלכה. אני גורס כי כדורגלן חייב לעסוק אך ורק בכדורגל. להיפך, עליו להתמיד בפעילות רב-גונית. אולם פעילות זו חייבת להיות קלה ונעימה, שלא תידרוש ממנו השכמה מוקדמת מדי, שתאפשר לו לשמור על סדרי ארוחות תקינים ושהוא יוכל גם לנוח די הצורך.

מה שיכול לקרות לכדורגלן מובטל חזונו כמו ענינו בהפועל חיפה. אצל יצחק אינצ'י חלה נסיגה גדולה בכושרו בשל בטלה וחוסר פעילות. עתה, מ-שהוסדר לו מקום עבודה, חזר הבחור לכושרו הגבוה.

אין זה מקרה כי כדורגלנים יש-ראלים „נשרפים“ מהר יותר מאשר באירופה. יש לכך סיבות שונות כמו מזג-אוויר וכו'. אבל הנקודות שהזכרתי קודם לכן הן בעלות חשיבות גדולה לא פחות. והעובדות הסטטיסטיות מאש-

פורו של
יצחק
אנגלנד
הפועל חיפה

כיצד להביא את הכדורגלן ל-שיאו ביום המשחק? שאלה זו מעסיקה מומחים רבים ברחבי תבל. לכל אחד פתרון משלו אבל אין איש יכול לקבוע בפסקנות כי שיטתו שלו היא הטובה ביותר. יש לי השקפות משלי על נושא זה, מן הנסיון שרכשתי לי בשנות ה-פעוטי ככדורגלן. כמובן שאיני מתיימר לפתור בעיה זו. אנסה רק לתאר בפניכם את לוח ה-מנים שלי ושל חברי לקבוצה ו-כיצד אנו מתכווננים למשחקים.

אין ספק שמצבי טוב יותר לגבי שאר חברי לקבוצה כי אני הכדורגלן היחיד בהפועל חיפה שאינו קשור למקום עבו-דה קבוע, המרתק אותי שמונה שעות כל יום.

את יום ראשון אני מקדיש למנוחה וכמובן לטיפולים רפואיים במידה ונפ-געתי במשחק השבת — וזה קורה ל-עתים קרובות מאוד. לאחר מכן אני יוצא לאוניברסיטה של חיפה כדי לאמן שם את הסטודנטים. אחר הצהריים אני נח.

עלינו, השחקנים, אסור לזלזל בכך. אנו משחקים אמנם למען עצמנו וקבוצת-תינו, אבל בסופו של דבר הכדורגל הוא מעין הצגה ויעידו אלה שכבר הופיעו בפני יציעים ריקים, איזו הרגשה אומ-ללה היא זו.

המקרה של גינדין

אם הזכרתי כבר את קהל הצופים אני חייב להקדיש כמה מלים לאוהדים של הפועל חיפה. אני זוכר היטב כיצד קיבל אותנו קהל הצופים בהתלהבות עת התייצבנו למשחק נגד בית"ר ירו-שלים במחזור הרביעי וזאת למרות ש-פתחנו את העונה בצליעה. אין ספק שזה השפיע עלינו ועודד אותנו מאוד. והתוצאות ידועות: ניצחנו 2:7.

כדורגלן מרגיש מיד עם עלותו על כר הדשא באם הוא אהוד על הקהל או לאו. ויש לכך השפעה מגנטית על מש-חקו. דוגמא מצויינת להמחיש זאת הוא חברי לקבוצה אבא גינדין. כאשר שיחק כקיצוני נהגו הצופים ללעוג לכל פעולה שלו וכתוצאה מכך איבד גינדין מבט-חונן, ורמת משחקו ירדה פלאים. אולם כאשר הוריד אותו המאמן אובה קלימ-צ'בסקי לעמדת המגן, החל להציג יכו-

פסיכולוגיה של קבוצה

לת נפלאה. ואותם צופים שרק זמן קצר קודם לכן לעגו לו, אימצו אותו עכשיו כאחד מאליהם. היתה לכך השפעה גם על משחקו של גינדין שהפך ליותר נועז ותוקפני.

נחזור שוב לאותו משחק נגד בית"ר ירושלים ולקהל האוהדים שלנו. בתום המשחק ידענו כי אוהדים אלה יתלוו אלינו לכל מקום. ואמנם כאשר יצאנו לשחק בנתניה או ב„בלומפילד“, הרי-גשנו כאילו אנו משחקים בקרית-חיים. מאות מאוהדינו הישרו עלינו אווירה בי-תית וכמובן שזה עזר לנו לשחק בב-טחון ולתת לאוהדים אלה את מה שהם רוצים.

אבל לפתע חל משבר במשחקה של

רות זאת. ניתן כיום למנות על אצבעות הידיים את מספר הכדורגלנים הפעילים בליגה הלאומית (מלבד שוערים) ש-עברו כבר את גיל ה-30 (אני יכול להזכר כרגע רק בצבי סינגל מהפועל ירושלים). לעומת זאת אירופה משופעת בשחקנים כאלה התורמים מנסיונם ה-עשיר לקבוצותיהם: האחים ג'קי ובובי צ'רלטון, דניס לאו, טוני בוק, אלן גילזין, הלמוט האלר ואחרים.

כל הדברים שהזכרתי עד כה הם יפים וטובים לוויכוחים בין המומחים. את הצופה, המשלם במיטב כספו ובא בשבת לאיצטדיון, זה לא מעניין ולא צריך לעניין. הוא בא לחזות במשחק ומצפה שקבוצתו תיזכה בנצחון. ואם הוא מתאכזב שום תירוצים והסברים לא יפצו אותו. הקהל דורש תמורה ו-

אימוני הקבוצה נערכים בימים שני, שלישי, רביעי, חמישי ולעתים אפילו שישי. אימונים אלה נערכים באיצטדיון בקרית-חיים, בשעות אחר הצהריים. אי לכך תכננתי את לימודי באוניברסיטה לשעות הבוקר, כך שאוכל לקחת חלק באימונים. עתה, כאשר השלמתי את לימודי, מוקדש מירב זמני לאימון ה-סטודנטים ולעבודה בשטח הפירסום.

עבודות אלה אינן דורשות ממני מאמץ פיזי מה שלא ניתן לומר לגבי חברי לקבוצה. עליהם לשלב במקום לימודים וכדורגל כמו שהיה אצלי וכן אצל יוחנן ואלאך ויוסי ליפשיץ, עבודה פיזית קשה עם כדורגל. קשה לדרוש מכדורגלן המשכים קום כמו מתי שפירא ויחיאל המאירי שהם נהגי אגד וקמים בשעה 4—5 בבוקר, להפיק מעצמם את

מיכאל קרנון מראיין את המאמן הלאומי אדמונד שמילוביץ

לא אתן להביא את המקצוענים מאירופה

דיד. הפעם לא אוכל להרשות זאת לעצמי. אנו מוכרחים לנצח בכל מחיר. יוקרתי האישית מור נחת על כף המאזניים."

מה המידע שלך על הנבחרת הרו-מנית?

"ידוע לי שהם שינו קצת את סגנון משחקם. הם משחקים היום בשיטת המסירות הקצרות, מרבים להחזיק בכדור ולא נותנים ליריב להשי- תולל. אסור לשכוח שהיוו יריב קשה לאנגליה (1:0) ובראזיל (3:2) בעת משחקי גמר הגביע ה- עולמי במכסיקו. אם השיגו תוצאות כאלה סימן שזו קבוצה טובה מאוד. קשה לי להאמין שנוכל למצוא אצלם נקודות תורפה בולטות. נצטרך להחזיק בכדור מה שיותר, לעבור במהירות מהגנה להתקפה תוך שתיים-שלוש מסירות ול- נסות להפתיע אותם. הרומנים הם מקצוענים "מוזיפים" ועולים עלינו בכושרם הגופני וב- טכניקה. נצטרך להפתיע אותם בהתלהבות וררוח לחימה.

הנבחרת הלאומית בכדורגל תיתמודד השבוע נגד רומניה ב- משחק המבחן הרציני הראשון שלה מאז שובה מראנגון בחודש מרץ, שם נכשלה במאמציה לעלות לטור- ניר הגמר האולימפי.

את מאמן הנבחרת אדמונד שמי- לוביץ, פגשנו בביתו בבת-ים מהו- דר כדרכו, למרות שעת הבוקר ה- מוקדמת. "עלי לצאת עוד מעט ל- משרדי ההתאחדות ולראות אולי הגיע איזה מיברק או מכתב שיוכל לפתור את בעיית משחקי המבחן", התנצל "שמילו".

המאמן בן ה-51, אב לבן (חייל) ובת (תלמידת בית ספר) שעלה ל-

ל'ס'י'א'ו'ל

נבחרת ללא "סופר-סטארים"

וטוב מאוד. אבל הוא יחזור לכושרו. וכש- משחק טוב הוא סוחף את כל הקבוצה.

מי אמר שאין בנבחרת הנוכחית מהנדסים אני מאמין ביצחק שום ויהודה שהרבני. האחרון עשוי גם לשחק כבן-זוג למישהו קדים כאשר חזרנו מבורמה אמרתי כי אנו צריכים למצוא חלוץ מרכזי גבוה. באסיה חוששים כדורגלנים בעלי גוף וחסונים מפני שקשה לה- לשמור עליהם אישית. נוכחותו של חלוץ כ- תאפשר גם ל"מהנדסים" לשחק בחופשיות. ל- כך יש כיום בסגל הנבחרת שחקנים כמו צ- פרקש, משה אדלר ומשה אונגה. למעשה יש חמישה חלוצים מרכזיים אם נוסיף עוד את דו- בר-נור ושהרבני. מה שאני צריך למצוא זה אחד טוב. יש לי קיצוני המסוגל לשחק בע- האגפים (יצחק בלום). הוא יקבל הזדמנויות להתאקלם.

— אחת הבעיות המטרידות אותי היא בעמדת מגן השמאלי. מדוע אין מזמן לסגל שחקנים טבעיים בתפק- זה כמו משה ליאון או מנחם ברו?

"במשך השנים הייתי בשלושה טורנירים אסיה. ראיתי את צורת המשחק ובעיקר את שיפוט. איני מאמין ש"מוצי" יכול לשחק עם שופטים כאלה. איני יכול לסכן היסטור- בגלל אי-אחריות של שחקן זה או אחר. אין כלום נגד ליאון, אבל אני מכיר אותו. תראה שעשה למכבי יפו. אם לא היה נעדר בשבת האחרונים לא היתה הקבוצה שומטת נקודות

באשר לבלו הסיבה העיקרית שאינו בנב- היא כי אינו מצוי בכושר טוב. הוא גם א- מבקיע שערים ואיני מאמין כי יוכל לשחק הקיצוני הימני של קוריאה, שהוא הכדור- המסוכן ביותר שיתיצב נגדנו בסאול.

איזה מערך אתה מתכנן למשחק נגד רומניה?

"לאחרונה התגבש אצלי הרכב פחות או יותר קבוע אבל הכל תלוי אם כל הבחורים יהיו בריאים. יש משחקי ליגה ואני עשוי לאבד שחקנים במחזור של ה-16 בחודש. כללית אונל לומר כי נשחק במערך 4-4-2, עם וריאציות. הרומנים יהיו יריב חזק יותר מאשר כל אלה שיתיצבו נגדנו בסאול וזה יאפשר לי לראות את הבחורים במבחן רציני."

בחודשים האחרונים היכנסת שינויים בהרכב הנבחרת. כיצד אתה רואה את ההרכב האידיאלי שלך למשימות ה- עומדות בפני הנבחרת?

"עם כל זה שלא ספגנו אפילו שער אחד בטורניר ראנגון, אני מתכוון לשנות את המערך. בבורמה היתה לנו הגנה מצוינת אבל שחקני העורף לא הגיעו למצבי בעיטה. אני שואף לשנות זאת. אנו חייבים למצוא דרך להפתיע את היריב ואני רוצה לעשות זאת בעזרת מגינים תוקפנים. משום כך משחקים אצלי לאחרונה בתפקידים אלה אבא גינדין וג'ורג' בורבה."

יש לנו שחקן כמו דוד פרימו. כדורגלן ברמה גבוהה ביותר. כאשר הוא על המגרש יכולים המגינים לפרוץ קדימה ללא חשש. הוא יכסה כבר את השטח שהפקירו. אותם דברים אמורים לגבי "המטאטא" צבי רוזן. ישעיהו שוואגר ש- שיחק בראנגון, הוא שחקן הורס מצוין אבל אינו מפתח התקפות כמו פרימו. איני מתעלם מכך שחלה לאחרונה נסיגה בכושרו של גינדין. אבל טוב שהיא באה עכשיו. הוא היה בכושר מצוין בשנה האחרונה וזה רק טבעי שתבוא נסיגה. נחזיר אותו בהדרגה לכושרו עד חודש מאי. גב- אצל גדעון דמתי יש עליות וירידות. זה טבעי

ישראל בשנת 1948 אחרי ששנה קודם לכן שיחק שלוש פעמים במדי הנבחרת הרומנית, רואה את המש- חק נגד הרומנים כאתגר של חייו.

"בפעם הראשונה אני מדריך את הנבחרת נגד הרומנים ויהיה במשחק זה הרבה מן היות- רה האישית שלי. כי את הנבחרת הרומנית מאמן ידיד נעורים, אנג'ל גיקולסקו, ששיחק עמי בק- ביצת דינאמו בוקרשט בשנות ה-40. תמיד כאשר ביקרו הרומנים בארץ, נהגתי לבקר אותם כי-

אדמונד שמילוביץ (משמאל) עם יו"ר הנהלת ההתאחדות לכדורגל זאב בר-סבר לפני ההמראה לראנגון

שואלים אותי למה אני מנסה בכוח לעשות מגן מבורבה. אני שואל: מדוע הפכו את טארי קופר, שהיה קיצוני שמאלי, למגן, אחד הטובים בעולם. גם לי מותר לנסות ומותר לי גם לשגות. בינתיים אני שבע רצון ממנו. דרך אגב גם אם ישחק בורבה לא יהיה הוא האיש שישמור על הקוריאני המטוכן. אני מיעד לכך מישור אחר. אבל זה בינתיים הסדר שלי."

— ציינת כי סגנון משחקו הנוקשה של ליאון אינו מתאים לאסיה ומה עם צייקו פרקש?

ראשית פרקש השתנה בשנה האחרונה. אני מכיר אותו היטב. הייתי מאמנו. שוחחתי עימו כאשר זימנתי אותו לנבחרת. הוא הבטיח לי להתנהג כראוי. המשחקים הקרובים יהיו עבורו מבחן לא רק כדורגלן אלא כאדם. אם לא יעמוד בזה, הוא יישאר בבית. איני יכול להסתכן."

— שמילו, אנחנו עומדים עתה פחות משישה חודשים מטורניר סאול. מה מצבה של הנבחרת וכיצד אתה רואה את הסיכויים?

"עתה מתחילות הדאגות. התכנית שהכנתי לא תתבצע. יש לכך כל מיני סיבות שתלויות ולא תלויות בהתאחדות. לפני שישה חודשים ביקשתי שישלחו בן-אדם לאירופה להחתים קבוצות על חוזה לבקר בישראל או לארח אר-תנו. האיש הזה לא נשלח עד היום. אי-אפשר לנהל נבחרת דרך הטלפון. קל מאוד לאמר בטל-פון "אנו לא באים או איננו יכולים לקבל אתכם". בשיחה בארבע עיניים זה משהו אחר."

בואו נחפש את הנקודה. עוד לא היה אצלנו שלא יהיו שינויים בתכנית. אבל שינויים קיצוניים, עם נבחרת כמעט חדשה? בתנאים כאלה כיצד רוצים שנעשה היסטוריה? ללא משחקי מבחן והכנה רצינית — הסיכוי אפס. בנבחרת הנוכחית נותרו 4-5 מן הנבחרת הקודמת. אני חייב לתת לחדשים הזדמנות להתאקלם, ולהוכיח את עצמם. בלי זה — אני הולך לשחיטה."

עד חודש ינואר תהיה לי סבלנות. אמתין ואראה את ההתפתחויות. לאחר מכן אפנה לגור-מים שונים שיעזרו לי. אפילו לסגן ראש הממשלה מר יגאל אלון. לא ייתכן שבמשך שישה חודשים לא יזוז שום דבר."

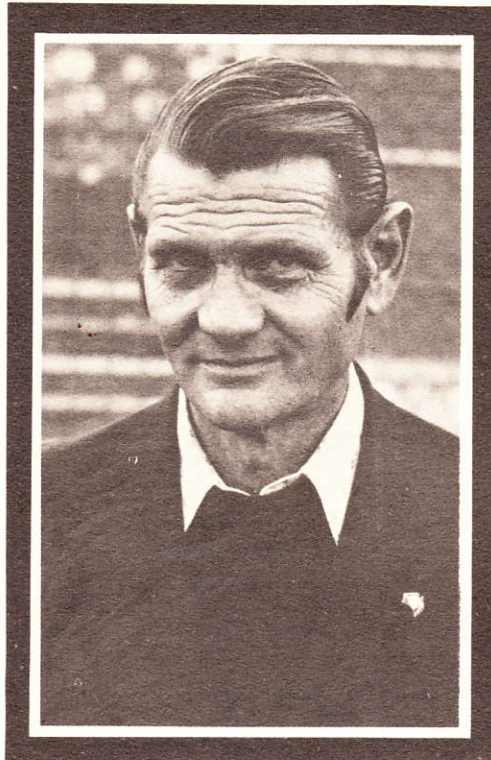
אני חוזר ואומר. עם התכנית שלי תבוצע יש אפשרות לעבור את טורניר סאול. יש כמה דברים שאגלה לשחקנים כאשר נהיה שם, ב-חודש מאי. זה יהיה הקלף האחרון שלי. אבל לא התייאשתי. אני יודע שזה יהיה קשה אבל עם רצון אפשר לעבור את הטורניר הזה. אני רוצה להפרד מהנבחרת בידעיה שהיא בדרך לגמר הגביע העולמי."

— מזה כמה חודשים ידוע לך כי תהיינה התוצאות בסאול אשר תהיינה החווה שלך יגיע לסיומו מיד עם שובה של הנבחרת משם. מהי ההרגשה לעבוד בתנאים כאלה?

"תראה, אם הייתי יודע שיש לי סיכוי להשיג אר מאמן לאומי גם אחרי סאול, הייתי עובד יותר לעומק. הייתי מבקר במשחקי ליגות א' ואפילו בליגות לנוער כדי לגלות שחקנים חד-שים. אבל אני יודע את המציאות. אעשה הכל כדי להשאיר בהיסטוריה של הכדורגל הישראלי. איני רוצה להיות בלתי-רצוי."

מבחינה מסוימת יהיה לי יותר קל לעזוב את הנבחרת אחרי סאול. מאמן מתקשר לקבוצה שלו אחרי שלוש שנים וכשהוא עוזב כאילו לקחו ממנו חלק מגופו."

אני הולך מתי שאני רוצה. לא מתי שאחרים רוצים. בכל מקום מפטרים מאמנים אחרי כשלוש, כאשר לוח התוצאות מורה על 4:3 לחובתם. בישראל כמעט ועשו היסטוריה כאשר ניסו לפטר אותי במצב של 0:0."

"אני הולך מתי שאני רוצה, לא כאשר האחרים רוצים!"

— לאחרונה דובר רבות על הצורך בהזמנתם של השחקנים המקצוענים שלנו לנבחרת כדי לעזור לה בסאול. אתה הבעת התנגדות לכך. מדוע?

"איני אומר שאם כל אלה שעזבו היו עומדים לרשותי ועומדים בדרישות המשמעתיות, לא הייתי משתף אותם. איני מהתר על שחקנים גדולים. השאלה היא מה הם מוכנים לתת. להתאמן רק בחודש האחרון לפני הטורניר — זה אינו גותן כלום. זה בדיוק מה שקרה לי בראנגון. כל הזמן אמרו לי להתעלם מהבעיות. הבטיחו לי כי "הסופר-סטארים" יהיו בסדר ב-ראנגון. הם בעצמם עשו חשבון כי יפסידו הרבה כסף אם לא יצאו לראנגון, ולכן באו. אבל זה לא הספיק."

עם שובי משם עשיתי בדק בית. קודם כל בדקתי את עצמי. מה לא עשיתי? מה יש לעשות? באתי למסקנה כי אסור לתת ל"סטארים" להשתלט על הנבחרת. כדורגלנים פחות גדולים, אבל לוחמים וממושמעים, יביאו ברכה. שאלתי את עצמי: כיצד ניצחה אוסטרליה את קוריאה בסאול בעוד שהנבחרת הגדולה של מאנדי, שגלוויית אליה כעוזר, נכשלה שם כשלון חרוץ (3:0). כן, גם נבחרת זו היתה מורכבת מ"סטאר-רים" כמו רפי לוי, מנצ'ל, סטלמך, טיש וחוד-רוב. אבל יש לי גם נימוקים מקצועיים לכך שאיני זקוק כרגע לשרותם של שמואל רוזנטל ומרדכי שפיגלר."

רוזנטל כבר לא חי שנתיים את אווירת הנבחרת. ובתפקידו יש לי שחקן לא פחות טוב — דוד פרימו. קראתי בעיתון שפרימו אינו רוצה לשחק כשחקן קישור נסוג. איני מאמין בכך. אני בטוח שפרימו ישחק בכל תפקיד שאבקש ממנו. יש מקרים שצריך לשחק גם בתפקיד שאין אר-הכים אותו. עם פרימו בחוליית הקישור אוכל לשבץ את שווגר כבלם. זה יהיה מערך חזק מאוד."

מרדכי שפיגלר-היה הדיקטטור של הנבחרת. כולם פחדו ממנו. היום, כשהוא איננו, משחקים יותר חופשי. את תפקיד בעל הבית ירש צבי רוזן. כולם אוהבים אותו והוא מסור לנבחרת ולחבריו השחקנים."

על-פני שניהם, הייתי מעדיף דווקא את גיור-רא שפיגלר, למרות שהוא כדורגלן בעייתי. שפי-גל נותן לשחקנים לחיות ויכול לעזור להם ולנבחרת כולה. הוא מסוג השחקנים המסוגל לשנות את המשחק תוך שניה ומאידך גם לנגן כינור ראשון. יש הרבה בעיות איתו מלבד ה-עובדה שהוא בהסגר. הצרה שלו שהוא מרשה לעצמו לזלזל לא על המגרש, אלא לפני המשח-קים, כי הוא רואה עצמו כ"סופר-סטאר."

— מה יהיה באם תורה לך הוועדה המקצועית לזמן את שפיגלר ורוזנטל? האם תקבל זאת ותעבור על כך לסדר היום?

"המלה האחרונה היא שלי. איש לא יכול לכפות עלי את מי לזמן לנבחרת. זה התנאי שלי. אחרת, שיפטרו אותי. איני רואה בצירופם של שני אלה שיהיה זה לטובת הנבחרת. אף נבחרת לא הצליחה עם כדורגלנים מבחוץ. קחו לדוגמא את שבדיה, דנמארק, אוסטרליה ואחרות שכוכביהן משחקים בארצות אחרות. לאן הם הגיעו? גם איטליה, בתקופה שאיפשרה לכל מיני זרים לשחק בשורותיה, נכשלה לגמרי. אפילו אירלנד הצפונית, עם "סופר-סטאר" כמו גיורג' באסט, לא עושה רושם."

מה אני צריך את זה. יבואו אלה מאירופה יספרו לשחקנים האחרים כמה כסף הם מרוויחים ורק יגרמו לקנאה ולהורדת המוראל. לאחר מכן הם יחזרו לאירופה, בעיקר אם נכשל. אני רוצה לחזור הביתה עם נבחרת שלמה, בטוב וברע. עד חודש אפריל לא אתן להביא אותם. אם אווכח אז כי איני יכול לבנות בלעדיו נבחרת טובה לא אתבייש להודות בכך ולבקש לזמנם. אבל המלה האחרונה תהיה שלי."

יצחק בלום (משמאל), "יש לי קיצוני שיכול לשחק בשני האגפים"

דוד שוייצר מאמן נבחרת הנוער, מדריך אתכם כיצד לעשות זאת נכון

2. יכולת מיקום טובה.
3. תגובה מהירה.
4. שליטה טובה בכדור (בידיו וברגליו).
5. שיהיה גבה קומה או לפחות בעל ניה מעולה.
6. יכולת מנהיגות שתאפשר לו לכוון ההגנה.

7. לדעת לנצל את הרשות החוקית כשהיחיד שמותר לו לנגוע בכדור בתוך רח העונשין (הווה) אומר לדעת לשחק גם מן לשעור).

חלק מן התכונות הללו הן כמוכונ מתנת ש יים. או שיש לך אותן או שאין. מאידך נני לפתח כמה מהן במידת הצורך ע"י אימון מ אים.

ניקח למשל את ענין המיקום. ע"י מיק נכון מקשה השוער על חלוצי היריב להג לזווית בעיטה טובה וגורם לעצמו חיים קל יותר. אם הוא ממוקם היטב, אין הוא זקוק ל נוקים אקרובטיים ולמבצעים נועזים כדי למנ הבקעת שערו. השוערים האנגלים, כמעט ל יוצא מן הכלל, הם הוכחה חותכת לכך. כמ ואין שוער בליגה האנגלית המגלה חולל בנקודה זו.

הקטנת הזווית

כיצד ניתן להחדיר את תודעת המיקום הנ אצל שוער? התרגיל הקלאסי הוא לקשור ש קוניות של חבל לשתי קורות השער. לוקחים שני השוערים של הקבוצה ושוער א' מקיץ

שאבו מרץ רב ושיחקו בהתלהבות שהביאה להם תיקו 1:1. עד היום מזכירים את אחד ממבצעי כאשר תוך שניות הדף שני כדורים שנבעטו לפינות שונות בשער. המיבצע הרשים כל כך את הבראזילים עד שהפסיקו את המשחק ויחד ע קהל הצופים הריעו במשך דקות לביארה.

שבע תכונות

Nני יכול להביא שתי דוגמאות כאלה גם מן הכדורגל הישראלי. ליעקב חודורוב היה חלק מכריע במוראל של הנבחרת הישראלית בשנות ה-50. בעיקר זכור משחקו הגדול בקארדיף נגד ויילס כאשר מנע במו ידיו תבוסה גדולה מול ג'ון צ'ארלס וחבריו ואיפשר לבחורים מישראל להשיג תוצאת כבוד (2:0).

הייתי גם קובע כאן כי חלק גדול מהצלחתה של מכבי נתניה לפני שנתיים יש לזכות לזכות של השוער יוסף סוריגוב שהיה בכומר שיא. ב-15 המשחקים הראשונים של העונה ספג שבע שערים בלבד ואיפשר לחבריו לשחק בבטחון ולזכות בצורה משכנעת בתואר האליפות. אותו שוער ניצב בעונה שעברה בשער בית"ר ירוש לים ולא היה זה מפתיע שהקבוצה סיימה את העונה במקום השני בטבלה. גם מכבי נתניה וגם בית"ר ירושלים היו קבוצות אפורות שהיו זקוקות לעידוד מוראלי כדי להגיע להישגים. יו"ר סוריגוב דאג לנקודה זו.

מהן התכונות הנדרשות משוער טוב? הייתי מצביע על שבע נקודות עיקריות:

1. אומץ לב.

תפקיד השוער הוא החשוב ביותר בקבוצת כדורגל. בכושרו הטוב של השוער תלוי החלק הארי של הצחת הקבוצה ומשום כך הוא גם המוראל של הקבוצה. יותר מכל שחקן אחר הוא האיש שבמבצעי הוא יכול להקנות לקבוצה מוראל גבוה שידחוף אתה קדימה ומאידך הוא האיש העשוי להכשילה.

אחת התופעות החוזרות ונישנות במשחקי כדורגל, בכל הדרגים, היא שקבוצה מצליחה להחזיק מעמד — תודות לשוערה גם כאשר אינה משחקת היטב וכאשר "לא הולך" לה. שוער בכומר טוב נותן עידוד לחבריו המוכנים אז להשקיע מאמץ גדול, להשתדל ובסופו של דבר להצליח.

מאידך עלול לקרות ההיפך הגמור. הקבוצה כולה משחקת היטב, מערערת את המוראל של היריב ואף זוכה ביתרון שערים. אבל לפתע סופג שוערה שער טיפשי, שאינו מחוייב המצי אות. באופן טבעי שואבת הקבוצה היריבה מישה מרץ ומתחילה להתעלות. קבוצתו של השוער האמור מאבדת את ביטחונה, שחקניה נגררים לעצבנות והיא יורדת מנוצחת או לכל היותר מסיימת את המשחק בתיקו. דוגמא קלא סית לכך אירעה לפני שבועות מספר במגרש "גלי-גיל" ברמת-גן. קבוצת הכח הובילה 1:4 מול מכבי פתחתקה כאשר שוערה הוותיק יאיר נוסובסקי ספג שערים "מיותרים". שחקני פתחתקה שאבו מרץ, התאוששו והשיגו שוויון 4:4.

דוגמא נוספת, מן הכדורגל העולמי, היה ה משחק בין אנגליה ומערב-גרמניה ברבע גמר הגביע העולמי במסקין. כזכור הובילו האנגלים 0:2 כבר בפתיחת המחצית השניה וגילו יתרון בולט על יריביהם. אבל חוסר בטחונ של שוער המילואים שלהם פיטר בונאטי, שספק שערים "טפשיים" איפשר לגרמנים להתאושש ולנצח בהארכה 2:3.

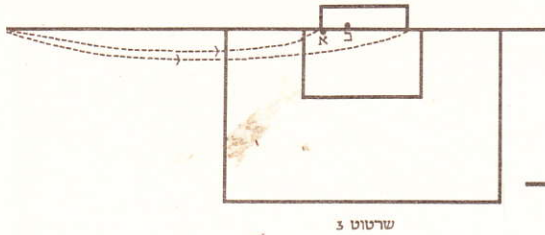
לעומת זאת זכור לי משחק בין נבחרות יוגוסלביה ובראזיל בעת תחרויות גמר הגביע העולמי ב-1954, בשווייצריה. לבראזיל היתה אז נבחרת נפלאה שגילתה יתרון מוחלט על היר גוסלבים. אבל בשער יוגוסלביה ניצב אז ביארה הגדול, שהיה בכומר מזהיר. עצירותיו במשחק זה הגיעו לשיאים בלתי-נשכחים וכמוכונ שחבריו

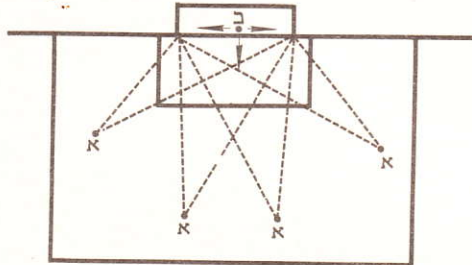
השוער - המוראל

של הקבוצה

על השוער לעמוד במקום כזה שיהיה לו קל יותר להגיע לקורה הקרובה ולהדוף את הכדור מראשו של החלוץ היריב או במיקרה שהכדור יוקשת למרות הכל לעבר הקורה הרחוקה, יוכל להגיע לשם בפסיעה אחת לאחור (שרטוט מספר 3, מצב ב'). על השוער להציב שחקן הגנה אחד ליד הקורה הקרובה כדי שזה ימנע מחלוץ היריב הנמצא שם לנגוח לשער.

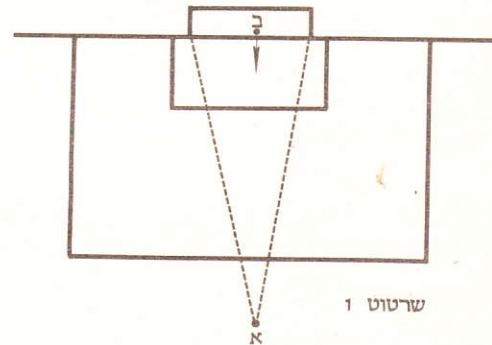

שרטוט 3

שרטוט 2

מתניו בחבל כך שהוא יוצר משולש עם שתי הקורות. בשלב הראשון הוא ניצב בדיוק מול השער, במרחק שזה משתי הקורות כך שנוצר משולש שווה שוקיים (ראה שרטוט מספר 1). שוער ב' ניצב בין הקורות כך ששוער א' יכול

שרטוט 1

שליטה ברחבה

וכאן הגענו לנקודה חשובה ביותר. השוער הוא הממקם את שחקניו בעת ביצוע קרנות או בעיטות עונשין (במקרה כזה מסדר את החומה). בכדורגל המודרני חייב השוער להיות למע"ה גם שחקן שדה כך שכאשר הקבוצה שלו נמצאת בהתקפה רצופה ואחד הבלמים עולה למערך הקידמי בעוד השני נותר לשמור אישית על החלוץ המרכזי של היריב, יוכל לצאת משערו ולשמש כבלם "מטאטא".

השוער חייב להיות בעל החלטה מהירה ועין חדה והייתי מרחיק לכת ואומר שהוא חייב גם לפתח את חוש השמיעה שלו כדי להבחין בסכנה ולדעת מתי לצאת מן השער לעבר הכדור. ב"מקרה כזה הוא חייב להיות בטוח שיתפוס את הכדור או לכל הפחות יאגרף אותו. במידה לא בטוח בכך מוטב שישאר בין הקורות. מעולם לא יכנס שוער לקרב על הכדור כל עוד מגיניו נאבקים עם חלוצי היריב. הוא ימתין לשניה

חשיבות רבה יש למיקומו של השוער בעו בעיטת קרנות. פעם היה הכלל שהשוער חייב לעמוד ליד הקורה הרחוקה ממקום הבעיטה כיון שכל כדורי הקרן הורמו בקשת לעבר הקורה הזו (שרטוט מספר 3, מצב א'). תמיד קל יותר לבוא קדימה במידה והכדור הורם למרכז השער וכמו כן יש לו עמדת צפיה טובה, על כל תחום הסכנה.

אבל עם התקדמות הכדורגל נמצאו השיטות כיצד לנצל את המצאותו של השוער ליד הקורה הרחוקה. כיום יש שחקנים רבים הבועטים דווקא ברגל הנגדית, חזק, לעבר הקורה הקרובה. כאן ניצב בדרך כלל חלוץ שצריך או להחליק את הכדור בראשו פנימה או להמשיך אותו לתוך קופסת חמישה המטרים במטרה למצוא אחד מחבריו שיבעט בעוצמה לרשת. משום כך

לראות בצורה מוחשית את זוויות הבעיטה מ"עמדתו" שהוא למעשה זו של החלוץ התוקף. שוער ב' פוסע קדימה ואז נוכח שוער א' כי הזוויות שלו הולכות וקטנות. כאשר יתייצב מולו חלוץ עם כדור יידע בדיוק עד להיכן עליו לצאת כדי להקטין את זווית הבעיטה.

תירגול כזה יש לעשות מנקודות שונות (ראה שרטוט מספר 2) כך שהוא יוכל ללמוד בדיוק היכן עליו להתמקם כדי להקשות על חלוצי היריב.

יעקב חודורוב — שליט ברחבת 16 המטרים

המתאימה ורק במקרה שהמגן שלו יכנע, אז יצא אל הכדור.

על השוער לשחק בתיאום מלא עם המגינים והבלמים הניצבים לפניו. להכיר את חולשותיהם ויתרונותיהם ובהתאם לכך לכוון אותם ולהיות דרוך בעצמו. רצוי כמו כן שהשוער יידע גם את כוחו של היריב. באיזון רגל הוא בועט, האם יש לו נגיחה טובה וכו'.

כאן הייתי רוצה להזכיר את גדול שוערי ישראל, יעקב חודורוב. שיחקתי רבות עם יענקל'ה הן בהפועל תל-אביב והן בנבחרת הלאומית. הגדולה שלו הייתה במשחקו על כל רחבת 16 המטרים ובהכוונת ההגנה. שוער חייב לעשות זאת בצורה חברית, מתורבתת, לטובת הקבוצה ולא כדי להציג בפני הקהל — ואז יצא נשכר.

הסכנה הצהובה

אחד המישגים הנפוצים בקרב שוערים הוא צורת תפיסת הכדור. על השוער לתפוס את הכדור בצורה נקיה לא כאשר אצבעותיו סגורות והוא לופת את הכדור משני צידיו אלא כאשר האצבעות פרושות ושתי הידיים קרובות זו לזו — מאחרי הכדור. גופו של השוער חייב לחפות על תפיסת הכדור. על השוער להציב תמיד את גופו מאחרי הכדור ולא לתפוס את הכדור מן הצד מבלי שיהיה לו כיסוי של הגוף.

שוער צריך תמיד לשאוף לתפוס את הכדור. אבל כאשר מנקר הספק בליבו והוא חושש שהכדור יחמוק מבין ידיו מכיון שהוא נבעט ב"עוצמה רבה או שהוא מגיע בזווית קשה. על השוער לאגרוף הכדור. איגרוף הכדור ייעשה תמיד לצידי המגרש כך שאם יקלוט אותו חלוץ יריב הוא ימצא בזווית בעיטה קשה. אם לא ניתן לאגרוף הצידה יש לעשות זאת אל מעל למשקוף.

אחת הנקודות שלא מקפידים עליה היא תלבושתו של השוער. לדעתי זוהי נקודה חשובה ביותר. ראשית עליה להיות נוחה ולא הדוקה מדי לגופו. הוא חייב להרגיש חופשי. שוער חייב ללבוש כפפות, בקיץ ובחורף כאחד. עליו לנעול נעליים שתהיינה מתאימות לתנאי המגרש כדי שיוכל לשמור על יציבותו. השוער חייב להשתמש במגיני עצם, כמו כל שחקן שדה.

נקודה שמתעלמים ממנה לגמרי היא צבע התלבושת. אנו רואים בישראל שוערים רבים הולבושים חולצה צהובה, לדעתי בניגוד לכל

יצחק ויסוקר שולט היטב כדורי גובה

הגיון. צהוב ידוע כצבע בולט ביותר והראיה: לוחות הזהוי במכוניות צבועות צהוב כדי שקל יהיה לראותן. שוער חייב ללבוש "חולצת הס" וואה" דהיינו בצבע ירוק או שחור כדי להתמזג עם הדשא או הקהל שמאחרי שער. כאשר חלוץ פורץ לעבר השער הוא אינו תמיד יכול לכוון. הוא "מדמיין" לו את השער. די שירים את עיניו לשניה ויראה את הצבע הצהוב — ומיד ידע בדיוק היכן השער.

כיצד ניתן לתקן חולשות אצל שוער? ניקח לדוגמא את שני שוערי הנבחרת הלאומית שלנו. יצחק ויסוקר הוא בעל נתונים טבעיים מצויינים.

הוא גבה קומה ובהכרח שולט היטב בכדורי גובה. נסיונו העשיר מקנה לו בטחון ביציאה לעבר כדורים ברחבת 16 המטרים.

מאיך יש לשפר אצלו את התגובה, שאינה תמיד מהירה מספיק. אצל שוער בגילו, שהגיע כבר לשיאו, קיימת הסכנה שתבוא ירידה ושהוא יאבד את בטחונו. חשוב מאוד לפתח אצלו את השמיעה. כיצד? מעמידים אותו עם הגב לברעט. כאשר הוא "שומע" את הבעיטה עליו להסתובב ולתפוס את הכדור. ניתן לתמרן זאת ליד קיר. השוער עומד עם פניו לקיר. הברעט ניצב מאחוריו. כאשר הכדור חוזר מן הקיר, עליו לתפוס.

אריה בורנו הצעיר ניחן בתגובה (רפלקס) מצויינת. מאיך הוא בעל קומה בינונית ומשום כך חייב לעבוד על גיתור. הייתי ממליץ לו להתאמן באתלטיקה, בעיקר בקפיצה משולשת. כמו כן הוא חייב לשפר את משחקו בתוך הרחבה. זאת עושים על-ידי הצבת שני הבלמים לפניו בעוד שהחלוצים ירימו כדורים אל האיזור שבין קו חמישה המטרים ונקודת 11 המטרים. על השוער לצאת לעבר כדורים אלה ולקלוט אותם. כמו כן עליו להתאמן באיגרוף כדור תולה.

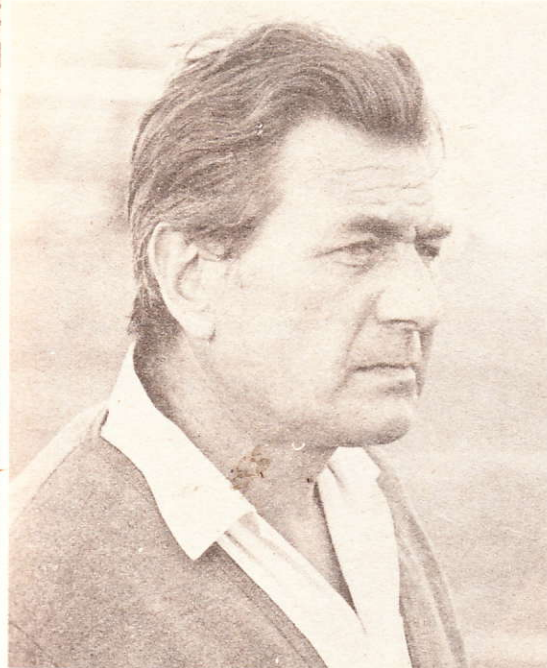
במשך השנים ראיתי שוערים גדולים בפעור לה. והרשים אותי ביותר פאט ג'ינגס, שוערה של נבחרת אירלנד הצפונית וקבוצת טוטנהאם. המיקום המושלם לתפיסת הכדור שלו נקיה וקלילה. באנגליה מכנים אותו "ביג האנד". ואכן לג'ינגס יש כפות ידיים ענקיות. כאשר הוא תופס את הכדור זה נראה כאילו שחקן כדור-בסיס קולט את הכדור בכפפה הגדולה שלו. שוער גדול היה היוגוסלבי ביארה סגנון משחקו היה קלאסי ושובה עין שניתן היה בהחלט לנכות אותו סגנון "חתולי".

לב יאשין הרוסי היה אחד השוערים המושלמים תודות לגובהו, כשרון המיקום והאינטליגנציה הגבוהה שלו שאיפשרה לו לקרוא את מחשבות היריב ולהיות תמיד צעד אחד קדימה במאבק האישי בינו לבין היריב.

שלושת השוערים האלה הם גבוהי קומה ואין ספק ששוער גבוה הוא יתרון גדול. אילו היה עלי לבחור בין שוער גבוה בעל תגובות בינוניות ושוער בעל קומה בינונית עם תגובות מצויינות, הייתי מעדיף את הראשון. תפקידו של המאמן לשפר את החולשות של השוער בהתאם לנתונים הטבעיים שלו כדי שניתן יהיה להפיק ממנו תועלת מירבית.

איגרוף בכדור - רוני מוסקוביץ (הפועל מרמורק) במשחק נגד הפועל ת"א (1:0)

בלייל שפות וכוכבי עבר

מאת:
הארי גיים
מאמן הפועל ת"א

לגבי הדרום-אפריקנים, זוהי ממש דתם השניה.

להודות על האמת, ההתרשמות שלי מהמשחק הראשון לא היתה טובה במיוחד. באותו זמן נאבקה קבוצת הלניק בתחתית הטבלה. מאידך היתה רינג'רס במצב טוב למדי. המגן השמאלי שלה היה לא אחר מאשר משה ליאון ונוכחתי מיד כי הוא אחד מאילי הקהל. התיקולים החריפים שלו מצאו חן בעיני הקהל ה-מקומי הרגיל לסגנון כזה של משחק ב-ראגבי. דרך אגב המשחק הסתיים בתיקו 1:1. מסיבות הידועות רק לאנשי הלניק, לא הוצגתי באותה הזדמנות בפני השחקנים ואת הכרתם עשיתי רק לאחר שהגענו לקייפטאון.

דבר אחד השאיר עלי רושם רב ב-פגישתי הראשונה עם הכדורגל הדרום-אפריקני: איצטדיון "ראנד", שהוא הגדול והטוב באיצטדיוני דרום-אפריקה. היציעים יכולים לקלוט 45 אלף צופים ב-ישיבה ומשטח הדשא דומה לשולחן ביל-יארד. חדרי ההלבשה נקיים, רחבי ידיים ומודרניים. הייתי אומר כי איצטדיון זה יכול להתחרות בטובים והמשוכללים ב-

המשך בעמ' 18

שיחת טלפון זו היתה תחילתה של תקופה מעניינת מאוד בחיי היו"ר רצה שאעזוב את הכל ואקפוץ מיד לקייפטאון. "אני רוצה אותך כאן מחר", הוא אמר. אבל העונה הבלגית היתה עדיין בעיצומה. מאידך קסם לי הרעיון לצאת לדרום-אפריקה. ביליתי עשר שנים, בשתי תקופות נפרדות, במועדון רויאל אטנוור-פן. החלטתי לקיים שיחה עם נשיא המועדון. הוא גילה הבנה רבה והסכים לה-תיר את החווה שלי, למרות שנותרו לי עוד שנתיים להשלמתו. עד מהרה הייתי איפוא בדרכי לדרום-אפריקה.

הגעתי לנמל התעופה של יוהאנסבורג ביום ראשון. אחר הצהריים, שם המתנינו לי חברי ההנהלה של קבוצת הלניק. ישר מנמל התעופה נלקחתי לאיצטדיון "ראנד", שם שיחקה הקבוצה נגד רינג'רס המקומית.

היתה זו הפגישה הראשונה שלי עם הכדורגל הדרום-אפריקני. עד מהרה נוכחתי כי בניגוד לארצות האחרות בהם עברתי, הכדורגל הוא הספורט מספר 2 של דרום-אפריקה. את המקום הראשון תופס הראגבי, שהוא יותר מאשר ספורט

"כדורגל בדרום-אפריקה? שטו-יות", אמר האיש שישב לידי. טיפוסים כמותו אתה פוגש מדי יום בחוגי הכדורגל. זהו הטיפוס ה-יודע הכל, החל בספורט וכלה בפו-לויטיקה? יש להניח כי הוא לא בעט מעולם בכדור אבל יש לו קול חזק, כך שאנשים חויבים לשמעו. יש אפילו כאלה שלוקחים אותו ברצינות, אחרים מוצאים אותו משעשע.

לכשעצמי אני מאזין טוב, אבל מוכן להכנס לויכוחים על כדורגל רק עם אנשים שאת דעתם אני מעריך. האיש שישב לי-צדי אינו נימנה עם קבוצה זו. הוא לא היה מימיו בדרום-אפריקה. כיצד יכול הוא איפוא להביע דיעה רצינית על הכדורגל בארץ זו.

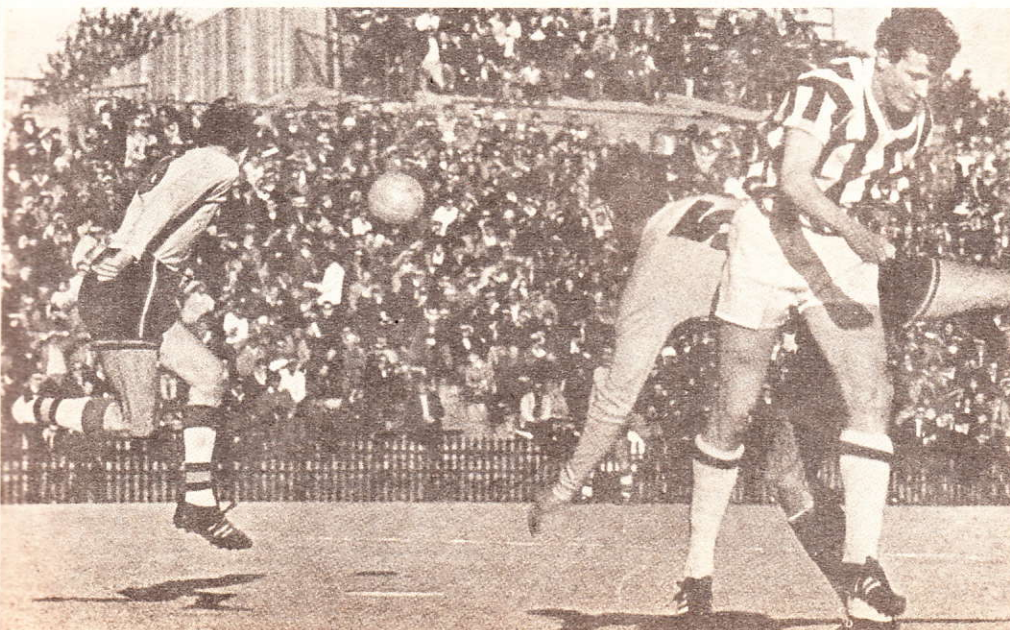
"מה באמת המצב בדרום-אפריקה? הייתי שלוש שנים מאמנה של קבוצת הלניק מקייפטאון. יש לך לבטח השגות על ה-כדורגל הדרום-אפריקני העשויות לעניין גם אותנו בישראל", שאל ידידי, "כיצד הגעת בכלל לדרום-אפריקה ומה משך אותך ללכת לשם? מה היה הרושם הרא-

שוני שקיבלת עם הגיעך לשם? האם רמת המשחק שם גבוהה יותר מאשר אצלנו? כיצד התרשמת מהכדורגלנים הישראליים ששיחקו שם? כמה צופים באים לחזות במשחקים? האם נכון שאסור לכושים לחזות בתחרויות של לבנים?"

טלפון מקייפטאון

עוד לפני שנים תהינו אשתי ואני איך חיים שם בדרום-אפריקה. היו לי שתי הצעות לבוא ולאמן שם אבל כיוון שהייתי קשור בחווה עם הקבוצה הבלגית רויאל אנטוורפן, נאלצתי לדחות אותן.

יום אחד, במאי 1968, בשעת ארוחת הצהריים בביתנו באנטוורפן, צילצל ה-טלפון. זה לא היה דבר בלתי-רגיל. תמיד מפרעים לי בשעת הארוחות. אבל הפעם היתה זו שיחה ארוכת-טווח, ליתר דיוק מקייפטאון. על הקו היה יו"ר הנהלת מועדון הלניק. השם היה מוכר כיוון שקיבלתי ממנו מכתב כמה שבועות קודם לכן אבל נאלצתי לדחות את הצעתו.

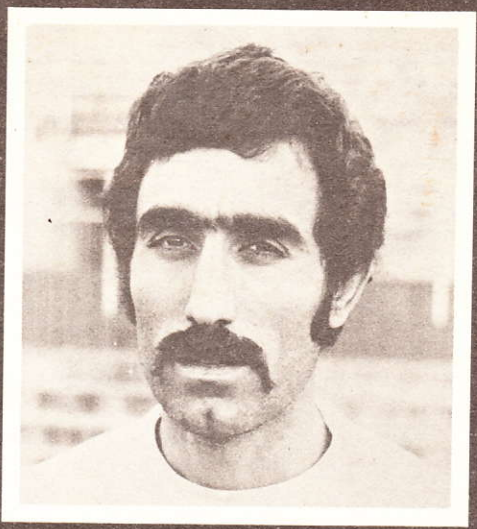
קולין וילג'ון (מימין) היום שחקן איפטוויץ' במדי רינג'רס הדרום-אפריקנית

רוני שורוק (הכח ר"ג)

יהודה
אחרי

הכח- גיבוש חברתי

הרהורי פרישה

ההתקדמות הגדולה של הקבוצה בכלל ושלי בפרט היתה בשנה שלאחר מכן כאשר יצחק שניאור מונה כמאמן הקבוצה. הוא הצליח לה- פוך את הכח מקבוצה אפורה — לאלופת המדי- נה. שניאור גם שינה את תפקידי והסיט אותי מעמדת הקיצוני הימני למרכז השדה. הוונמתי גם לנבחרת הנוער וזכיתי עימה בגביע אסיה בטורניר שהיה בטוקיו.

הקבוצה שזכתה באליפות, לראשונה בתול- דות המועדון, לא היתה קבוצה גדולה מבחינה טכנית. אבל היא היתה כמו יחידה צבאית מגו- בשת ולוחמת. תקופה זו זכורה לי לטובה גם בזכות קהל האוהדים הנלהב שליווה אותה. ממוצע הצופים במשחקי בית היה מגיע ל-5000. מירב האוהדים לא באו מרמת-גן אלא מדרום תל-אביב, משכונת שפירא. החלק הארי של דורגלני הקבוצה באו משכונה זו והאוהדים ליוו אותה במשך שנים. בהמשך נטשו אותנו רבים מאוהדים קנאים אלה. היו לכך סיבות שר- גות: היו כאלה שהתבגרו, אחרים התאכזבו מהירידה ברמת הקבוצה ואחרים בגלל העובדה כי מספר נציגי שכונת שפירא בהרכב ירד ל- שניים-שלושה.

עלייתה של קבוצת הכח-מכבי רמת-גן לראש טבלת הליגה הלא- מית היפנתה אליה לאחרונה את אור הזרקורים. בניגוד לעבר הירבו פר- שנים ועיתונאים להעניק לה שבחים, הצדיקו את מיקומה בצמרת הטבלה והצביעו עליה כעל מועמדת רצינית לזכייה בתואר האליפות.

אני נימנה עם קבוצה זו כבר עשר שנים ואוכל להעיד כי לא תמיד שפר מצבנו. במשך השנים עברתי עימה גילגולים ותהפוכות רבים. המעניין הוא כי למרות היותה מרבית הזמן קבוצה אפורה, שנלחמה על חייה בליגה הלא- מית, הצליחה הקבוצה לזכות פעם בתואר הא- ליפות ופעמיים בגביע המדינה.

אם כי אני נימנה על הוותיקים בקבוצה אין לי בשלב זה כל מחשבות של פרישה. למרות זאת אני נתפס לאחרונה לעתים קרובות למח- שבות נוסטלגיות על העבר. אני נזכר בתקופה בה שיחקתי לצידם של דורגלנים גדולים כמו אהרון קפיטולניק, מיכאל קדוש, שאול אלבובר, גדי צלניקר, ליפא שדה, שבתאי לוי ואחרים.

אני זוכר היטב את היום בו הזמין אותי אלי דהאן, מנהל הקבוצה דאז, להצטרף לקבוצה הבוגרת (היתי אז שחקן נוער) למשחק ידידותי נגד הפועל נהריה. ניצחנו 1:4 והבקעתי את השער השני במצב של 1:1. הצלחתי במבחן זה פתחה בפני את הדרך להרכב הראשון עליו אני נימנה עד היום. במשך השנים נימינתי גם על נבחרת הנוער והנבחרת הלאומית.

אבל נחזור לקבוצה של אז, הכח תל-אביב כפי שנקראה באותה תקופה, לפני האיחוד עם מכבי רמת-גן. לא עברתי עם הקבוצה את תקופת המאבק שלה בליגה א' כאשר במשך שנים היתה קרובה להעפיל לליגה הלאומית ונכשלה רק בסיום. הצטרפתי אליה רק בשנה השניה שלה בליגה הלאומית כאשר התאמנה תחת שרביטו של המאמן עמנואל (בוליק) גלילי.

הצלחתי לא רע בעמדת הקיצוני הימני וגם הקבוצה התאקלמה בליגה הלאומית וסיימה את העונה במקום השמיני. "הישג השנה" שלנו היה נצחון 0:1 על הפועל פתח-תקוה במגרשו הישן משער של אפרים גבאי. כתוצאה מהפסד זה הודחה הפועל פתח-תקוה מראש הטבלה אחרי שכבר הובילה ביתרון של שמונה נקודות. אני זוכר היטב את שני גיבורי המשחק: השוער קדוש והבלם גבה הקומה קפיטולניק או כפי שכינינו אותו "קפי".

אולם היו כאלה שהמשיכו עימנו באש ובמים גם בתקופות הקשות ביותר. אוהדים אמיתיים כמו שמעונה, דפן, יעקובים ואחרים. ואם כבר הזכרנו את אלה כדאי אולי לשים לב לעובדה כי לאוהדי הכח יש השמות המקוריים ביותר בין כלל אוהדי הכדורגל בישראל. איפה תמצאו עוד שמות כמו בזיב, סימנים, עיזים, יעקובים, ג'ונים, שמעונה, דפן ו... פרנאנדל ?

אחרי עונת האליפות — באה הירידה הג- דולה. אולי זה נבע מחילופי המשמרות. קפי- טולניק, אלבובר, ליפא שדה ואחרים, פרשו בעוד שהצעירים ואני בתוכם, לא היו עדיין בשלים לשאת בעול. במשך כמה שנים ניהלנו מלחמה מתמדת נגד הירידה. הנהלות התחלפו בקצב של שלוש לעונה. היציעים הלכו והתרוקנו ור- רמת הכדורגל שלנו היתה ירודה למדי.

בזמנים קשים אלה התחלתי להעלות הירהורי פרישה. המלחמה על הישארות בליגה לאומית התישה אותי. לא היה לי כל סיפוק מהכדורגל ולא ראיתי כיצד יכול המצב להשתנות לטובה. אמנם באותה עת זכינו בגביע המדינה — אבל אוי לאותה זכייה. את איצטדיון "בלומפילד" עזבנו בחשאי. מוחבאים בתוך מכונית המובילה לחם, כדי להמלט מזעם ההמון.

גיבוש חברתי

אבל גם לתקופה קשה ועצובה זו בא הסוף. הימים הקשים חלפו ועברו. אחראים לכך השח- קנים ומספר אנשים הקשורים לקבוצה, בעיקר המאמן אליעזר שפיגל ומנהל הקבוצה יוסף (יוסקאי) מזרחי ז"ל. לאט ובהתמדה חל שיפור במצב הקבוצה. זכינו פעם נוספת בגביע המ- דינה והפעם יצאנו מן האיצטדיון בכבוד גדול. הפכנו גם לגורם בצמרת הליגה הלאומית. נראה לי כי שבע השנים הרעות שלנו חלפו ועתה אנ- יכולים לצפות לעתיד וורוד הרבה יותר.

ניתן להרגיש זאת גם ביציעים, האוהדים מתחילים לחזור. גם אמצעי התקשורת מקדישים לנו מקום נרחב יותר. יש לנו כיום ייצוג כפול בסגל הנבחרת (כן ירבו) וגם לשחקנים האחרים יש מה לומר. המאמן אליעזר שפיגל עובד עמנו זו השנה הרביעית (מיקרה נדיר בכדורגל הישר- המשיך בעמ' 36

ציקו פרקש אחד החלוצים המסוכנים בליגה, מול צבי רוזן

מאת: רוני הלפרין

חסר משהו בליגה הלאומית, משהו שהתרגלנו אליו כבר במשך השנים. כן, אין ספק. בלי בני-יהודה זה לא אותו הדבר. "הזהובים" משכונת התקווה הזו כבר חלק בלתי-נפרד מהטבלה הלאומית. אוהדיהם התוססים הכניסו אווירה מיוחדת ביציעים.

עתה הם נאלצים להשכים קום בשבתות ולצאת בשעה מוקדמת לאיצטדיון הפועל בגבעתיים כדי לחזות בגלגול החדש של אליהם. כי בני-יהודה משחקת בליגה א' במחוז הדרומי.

אבל אחרי "היאוש" של העונה הקודמת, שוב ניתן לראות פנים מחייכות ברחוב אצ"ל. ביציעים שואגים שוב "בני-יהודה! בני-יהודה!" ושכונת התקווה החלה להאמין כי בזמן הזה, בעוד שנה, תהיה קבוצתה שוב חלק אינטגרלי של הליגה הלאומית. הדרך אמנם עדיין ארוכה, אבל אבישי סולמי וחבריו "מריחים" כבר את כלום-פילד.

סולמי. השם הזה עובר כחוט השני בתולדות המועדון. עוד לפני למעלה משלושים שנה החלה משפחת סולמי לתקוע יתד בקבוצת בני-יהודה. מעניין שכבר אז היו האחים סולמי מתופקדים בתפקידי הגנה ובעיקר שוערים. במשך שנים היו האחים סולמי מחליפים זה את זה בין הקורות. אפודת השוער של קבוצת בני-יהודה היתה שמורה לסולמים.

כאשר שיחקו רצון וגד סולמי במדי הקבוצה, חלמו בסתר ליבם שיבוא היום ובניהם ימשיכו בדרכם. אבל ספק אם שיערו אז שיהיה להם ייצוג כה מרשים בהרכב של בני-יהודה.

קחו למשל את המשחק בסיבוב החמישי על גביע המדינה נגד הפועל מרחבים. לא פחות מארבעה סולמים הופיעו בהרכב הקבוצה. וזה לא הכל. גם דני שרעבי הפצוע, שלא שיחק במשחק זה, הוא למעשה סולמי: בנה של שושנה, אחותם של רצון וגד.

שלושה פלוס אחד

כאשר הגעתי לאימון של בני-יהודה, במגרש המיושן בקצה שכונת התקווה, היה מצב הרוח ירוד. זה היה בדיוק 48 שעות אחרי ההפסד המפתיע לקבוצה האלמונית ממרחבים, הפסד שהחזיר את שחקני השכונה למציאות.

רק כעשרה שחקנים התייצבו לאימון, חלקם שחקני מילואים. כוכב הקבוצה, אהוד בן-טובים ניצב מן הצד ולא נטל חלק באימון. אבל הסולמים היו במקום בהרכב כמעט מלא. רק בועז, שלא חש בטוב נעדר.

על כר הדשא הם רצו, בעטו והזיעו ברצינות סולמית אופיינית. הגה הוא אבישי בן ה-27, הבכור בין האחים, נשוי פלוס אחד. כיום הכדורגלן הוותיק ביותר בבני-יהודה, מעמד שהיקנה לו את תפקיד הקפטן. בלם הקבוצה.

אחיו בועז, בן 22, שחקן קישור. אהוד בן ה-20, הצעיר בשלושת בניו של רצון סולמי, זייל, משחק בעמדת הבלם השני.

רמי סולמי הוא דודנם של שלושת האחים. למעשה הוא נולד חודש אחד מאוחר יותר מבעוז. הוא ממתין כבר להצטרפותו של אחיו הצעיר עופר, הנימנה בינתיים על קבוצת הנוער.

באימון משתתף לראשונה מזו תקופה ארוכה גם דני שרעבי. דק גיזרה, שולט להפליא בכדור. "סולמי אמיתי", אומרים עליו דודניו.

ירידה לצורך עליה

עם תום האימון הזמינו אותי אבישי ואחיו להתארח בבית אביהם. תוך כדי לגימת קפה שמענו על הסולמים ובני-יהודה. מהי ההרגשה להיות מיוצגים בהרכב במספר גדול כזה? כיאה לבכור נוטל אבישי את רשות הדיבור: "במשחק כולם שווים. אין לגבי הבדל בין אחי ודודני לבין יתר השחקנים". מתערב רמי: "היחס שלנו אל אבישי הוא בדיוק כמו של יתר השחקנים — כבוד לוותיק והמנוסה בחבורה וקפטן הקבוצה". אהוד: "אתה יודע, במשחק אנחנו לא חושבים כלל על המשפחה. רוצים לנצח, נלחמים ומתרכזים ב"כדור בלבד".

האם עצם היותכם קרובים, עוזרת לקבוצה? "בהחלט. גם ללא אספות הקבוצה אנו נמצאים הרבה ביחד. לפני המשחק אנו מדברים

הלו...פקע!!!

...כן זה בהחלט נכון!

התחלנו למכור זירות

בבנינו החדש ברחוב

נחלת - צבי 41 ב"פ"ת

הדירות

בנות 3 חדרים

בבנין בן 4 קומות

עם כניסה מפוארת

- ... כמובן שעם מים חמים במשך 24 שעות, עם טלפון פנימי והכנה לטלפון חוץ. יש גם גז מרכזי וכל השיכלולים המודרניים בביצוע טכני ומעולה. תנאי תשלום:

- א. מקדמה בתשלום במשך תקופת הבניה.
- ב. המשכנתא בלתי צמודה עד ל-30.000 ל"י בתנאים נוחים.

פקע חברה לבנין 1971 בע"מ

בקר במשרדנו לקבלת פרטים
רחוב ההסתדרות 13, טלפון: 906393
בשעות 17.00-19.00 וביום ו' 9.00-12.00

סולמ(י) לליגה לאומית

אבישי

בועז

אהוד

על הקבוצה היריבה, מתכננים את המשחק, מחליטים מי יכסה על מי וכו', מסביר אבישי.

רמי, האם אתה מבלה הרבה בביתם של דודניך? אתה יכול לראות את החיוך המשתפך על פני כולם. "המון. אגב נולדתי בבית הזה. בועז ואני גדלנו באותו לול", אומר רמי.

האם אתם רואים את עצמכם בקרוב בליגה הלאומית? רשות הדיבור לאבישי: "מקווים לעלות. אם לא בעונה זו אז בעונה הבאה. העיקר שבונים כאן קבוצה טובה. חבל שלא ירדנו קודם לכן. היום היתה לנו כבר קבוצה טובה."

בועז: "אני אישית הייתי מעדיף שלא נעלה העונה. יהיה טוב יותר אם נמתין עוד שנה, נרכוש מספר שחקני חיוזק וכך נוכל לחזור להיות קבוצת בני-יהודה מפוארת כמו בימים של מהלל, זכי מזרחי ויענקל'ה גרונדמן, שאותו כולנו מעריכים עד היום כמאמן וכאדם."

אבישי: "עקרונית אני מסכים עם בועז, אלא שאין בטחון שנהיה בצמרת גם בעונה הבאה. מה שגותר לנו עכשיו הוא להלחם ולקוות." תקווה זו היא אינה עניין משפחתי בלבד. זוהי תקווה של שכונה שלמה שקבוצת הכדורגל שלה היא גאוותה. והסולמים הם נציגיה הגאים ביותר.

אהוד הצעיר מביא תמונה ישנה וממוסגרת: בני-יהודה 1937. במרכז: האחים רצון וגד סולמי. אבישי, בועז, אהוד ורמי מעיפים מבט, ומחייכים.

אכן שלבים רבים בסולם.

מימין לשמאל: אהוד, בועז, אבישי ורמי

חזון נפגע. חזרנו הביתה עייפים, פצועים ומאוכזבים ולמדנו על בשרנו כי גם בארצות הברית יודעים לבעוט בכדור.

פתיחה מעודדת

אפרופו. למעשה לא גילתה מכבי תל-אביב את אמריקה. הפועל פתח-תקווה חזר משם לפני שנתיים — והתוצאות ידועות. הפועל תל-אביב ביקר שם אשתקד וכולנו זוכרים איזו עונה עבירה על קבוצה זו. עכשיו בא תורנו. מי בתור לקיץ הקרוב?

ומן המטוס — הישר לליגה. ההתחלה היתה לגמרי לא רעה. זכינו בנצחונות. עלינו לראש הטבלה. "עוד אליפות!" זעקו כותרות עיתוני הספורט. רק אלה המקורבים לקבוצה והשותפים לה, ידעו כי זו איננה המציאות. אפשר היה להרגיש כי אין זו אותה קבוצה מהעונה הקודמת. "אל תסתכל בקנקן..." כמה שזה התאים לנו.

למעשה לא חלו כל שינויים לגבי העונה שעברה. אותם שחקנים ואפילו מנוסים ומחושלים יותר. אבל המכונה דיפפה. ניצחנו, אבל לא שכנענו. היה חסר משהו אבל קשה היה להגדיר בדיוק מה. אולי ראו עתה השחקנים זכיה ב"אליפות נוספת" כאתגר פחות-ערך? הרגשנו היטב את העייפות מן המסע הממושך. כמה מן הפצועים לא החלימה, בעיקר שחקני ההגנה ה"נוקשים" רוני לוריא ודוד קרקו. גם עזרא עוזרי, שיצא לארצות הברית, חסר לנו. בטוחני שהוא יכול היה לתרום רבות לקבוצה בשבועות האחרונים.

אבל למרות הכל ניצחנו. האוהדים התמוגגו

משחק למשחק היינו בנסיעות. לא מדובר כאן על מרחקים כמו תל-אביב — כפר-סבא ואפילו לא חיפה ובאר-שבע. גמאנו כל פעם אלפי קילומטרים והעייפות החלה מטפסת עלינו עד מהרה. התוצאות גם הן לא אחרו לבוא: נוצחנו בחמישה משחקים. היו אלה הפסדים צורבים שנלחמנו להם סידרת פציעות. המוראל ירד. הבט-

אומרים על ארצות הברית שהיא ארץ האפשרויות הבלתי-מוגבלות, היום גם אני מאמין בזה. אבל רק בחודש יוני האחרון לא הייתי מעלה על דעתי שארצו של הדוד סם תהיה גורם מרכזי בהידרדרותה של קבוצתי, מכבי תל-אביב.

אל תחשבו חס וחלילה שיש לי משהו נגד ארה"ב או האמריקנים. אני תולה את הקולר בנסיגה שלנו גם בפרישתו של גיורא שפיגל וב-וודאי שלא אבוא בטענות לגלגל המזלות. אשתדל רק להביא כאן כמה מהירהורי לבי על הסיבות שהביאו את מכבי תל-אביב לאן שהביאו ואנסה לענות על השאלה ה-מטרידה רבים: מה קורה למכבי ת"א?

מבחינתי זה התחיל באותה נסיעה לארצות הברית שכונתה "נסיעת פרס" על זכייתנו באליפות. מה כבר יכול להיות קוסם יותר מטיוול בארה"ב מלווה בכמה משחקים מחוץ אל חוף? רק מי שהתנסה ב"חוויה" כזו יוכל לספר לכם כי אין זה תענוג גדול כל כך. שאלו את כדורגלני מכבי ת"א. רובם יודו בכך שהיו מוכנים לוותר על תענוג זה.

יצאנו לדרך כשאנו עייפים עדיין ממשחקי הליגה. גם מבחינה נפשית לא הכינו אותנו לגבי הצפוי לנו במסע זה. לא היה לנו גם כושר גופני למשחק שלם. למרות זאת עלינו בצעדים קלים על כבש המטוס בנמל התעופה לוד (עבור זה באמת לא צריך כושר גופני) כאשר מצב הרוח מרומם וההרגשה היא כי אנו יוצאים לטיול שבו ישלבו דרך אגב, כמה משחקי כדורגל. המציאות טפחה על פנינו. כעבור חודש התברר לנו כי למעשה יצאנו למסע משחקים ודרך צורה המטוס יכולנו קצת להנות גם מן הנוף.

לאחר שבוע ימים בבית מלון בדטרויט ושלושה ימים בניו-יורק (בקניות כמובן) החל מסע הסיוטים. תוך 20 יום קיימנו 9 משחקים. האמינו לי שגם שחקנים מקצוענים מנוסים לא היו עומדים בזה. כמעט כל יומיים משחק. ובין

לאחר הנצחון על מכבי יפו — מימין לשמאל: סלימון, עוז (מוסתר) חיימן וטלבי

פינתו של
דוד בר-נור
מכבי תל אביב

אבל לצערנו כל הרופאים טעו. גם ההצעה לא נתנה פירות מידיים. הם לא ידעו כי קבוצת כדורגל אין להצטרף תוך שבוע ובוודאי כאשר הקבוצה נקלעה למשבר. אבל למען השם: מי אמר שאנו קבוצה זקנה? ולמה לתת לאותם "זקנים" כביכול, שעוד יתרמו רבות ל"קבוצה, את ההרגשה כי עליהם לתלות את ה"נעליים"?

ואנו עדיין ממשיכים לחפש את תרופת הפלא שתביא להתחלמתנו המלאה. אולי משהו מכיר רופא טוב?

דרך אגב בוודאי שמעתם כי מכבי תל-אביב זכתה סוף סוף בנצחון, ועוד על המובילה מיפה. אין זו עדיין ערובה לסדרת נצחונות ולבטח לא לתואר אליפות נוסף. אין גם בטחון מוחלט כי נצחון זה חילץ אותנו מן המשבר. אבל לכל הרוחות, את מי זה מעניין? העיקר שניצחנו. שוב אותה הרגשה נהדרת: קהל מריע, אוהדים מחייכים.

את השער הראשון, ששבר את הקרח בתוב 466 דקות עקרות, הבקיע לובש החולצה מספר 9 של מכבי, אחד בשם דרור בר-נור. אתם יכולים לתאר את הרגשת הרווחה שלו. תשעה מחזורים חיכה לרגע הזה. היתה לו ציפיה כדאית.

שמואל מליקה בהופעת בכורה בשער מכבי תל-אביב, בולם את משה אוננה במשחק בו ניצחה מכבי תל-אביב 2:0 (מאחור משקיפים יוסף סדרינה וצבי רוזן)

דים היום אילו לא היתה אלילת המזל מפנה לנו עורף דווקא באותם ימים קשים. זוכרים את שער המשווה של יחזקאל חזום ב"דרבי"? היה זה שער קצת מגוחך בגלל מישגה ילדותי בהגנה שלנו. ומה עם שער החוקי במאת האחרונים של צבי רוזן נגד הפועל ירושלים (במצב של 0:0) שנפסל בצורה אוילית בטענת נבדל, שלא היה ולא נברא. כיצד היינו נראים היום לולא התפתחויות אלה? ספק רב אם היו שואלים מה קורה למכבי תל-אביב. גם לא עוד "בלי שפיגל אתם לא שווים".

הקרח נשבר

אבל נחזור למציאות. כולנו יודעים בדיוק מה קרה: שמונה משחקים ללא נצחון, ארבעה משחקים ללא שער. לא היה זה עניין של "יום שחור", מבחינה מוראלית ומבחינת כדורגל נק' לעת הקבוצה לתקופה של משבר. וכמו כל חולה, היינו זקוקים לתקופת החלמה.

כדי לרפא מחלה, צריכים קודם כל לאבחן אותה. היו גירסות שונות: זה החל ב"התקפה חסרת מחץ". עד מהרה שונתה הדיאגנוזה. הוחלט שמרכו השדה חלש ואין מספיק תמיכה בח' לוצים. אבל גם הנסיונות לפתור בעיה זו לא הועילו. אז בא משהו עם תרשים חדש: הקבור זקנה, חייבים להצטרף.

מנחת. זכינו לתשואות המיועדות למנצחים ו"המשכנו לקבל את הפרמיות שלנו. למראית עין נראה הכל וורוד ומעודד. אבל למרות זאת קיננה אצלנו ההרגשה כי אם לא נשפר את משחקנו אנו עלולים להקלע לתקופת בצורת. היתה הרגשה כאילו אנו מהלכים על חבל מתוח וכל תנועה עלולה להפיל אותנו מטה.

התנועה היתה חזקה בהרבה ממה ששיערונו היתה זו. מהלומה מוחצת שקוראים לה גיורא שפיגל. אין צורך להציג אותו בפניכם. על כשרונו ככדורגלן אין צורך להרחיב את הדיבור. על תרומתו לקבוצה — כן ירבו. וכמו שהוא מפתיע את היריב על המגרש בתכסיס מבריק, כך הותיר גם אותנו, חבריו לקבוצה, מופתעים ובלתי-מוכנים.

אנחנו ושפיגל

היה זה כשעה ומחצה לפני שריקת הפתיחה ל"דרבי" נגד הפועל תל-אביב. כאשר הודיעו לנו כי גיורא נכנס להסגר בינלאומי. ישבנו בחדר ההלבשה. ברגע הראשון היתה תדהמה. השתרר שקט מוחלט. איש לא העז לפצות פה. לא ניסינו גם להכנס לפרטי העניין. קיבלנו זאת כעובדה.

"גיורא שפיגל הותיר אותנו מופתעים ובלתי מוכנים"

איש לא היה שבע רצון מההתפתחויות. ניתן לראות זאת על פניהם של השחקנים. אפשר היה לחוש זאת באווירה הכללית. ואולי דווקא התפתחות בלתי-צפויה זו היא שאיחדה אותנו והחדירה בנו את ההרגשה שאנו חייבים לתת את הכל, להוכיח שמכבי תל-אביב קבוצה טובה בכל הרכב, שגם בהיעדרו של גיורא שפיגל אנו מסוגלים לשחק כדורגל טוב.

ההמשך ידוע: רצון כביר, שאפתנות ויכולת בינונית לא הועילו לנו. לא ניצחנו את הפועל ת"א (1:1), הפסדנו בבלומפילד להפועל ירושלים (2:0) והתחלנו לסגת. איבדנו את הבטחון בעצמנו. ובמצב כזה לא היתה הדרך רחוקה להשלמה עם המציאות — לאדישות.

אבל בהירהור שני אני חושב היכן היינו עומ'

ארגון האומות

אחרי שלוש שנות עבודה בדרום-אפ-ריקה, ועתה כשאני נמצא בעיצומה של העונה השלישית שלי בישראל, נראה לי בי אוכל לערוך השוואות בין רמות ה-משחק של שתי הארצות. אם ניקח את קבוצות הצמרת של ישראל ודרום-אפ-ריקה, סבורני כי הדרום-אפריקנים יגלו עדיפות. כללית הם נוקשים יותר, מהירים יותר, ועולם מבחניהם טכנית על הישראלים.

העובדה כי בדרום-אפריקה משחקים כדורגלנים זרים רבים, נותנת לה יתרון על ישראל גם בשטח האינדיווידואלי. כדורגלנים אנגלים כמו ג'וני היינס, ל-שעבר קפטן נבחרת אנגליה, ג'ורג' איס-טהאם, ג'וני בירן (כולם בינלאומיים), ה-ישראלים רפי לוי ומשה ליאון ובינלאו-מיים לשעבר מגרמניה, אוסטריה ופורטו-גל, הציגו כולם יכולת אישית גבוהה.

אל תקבלו את הרושם כי כל הכדור-גלנים היו זרים. גם הדרום-אפריקנים עצ-מם העמידו שחקנים ברמה גבוהה וכמה מהם אף יצאו לשחק באנגליה. אחד ה-זכור לי היטב הוא קולין וילג'ון המופיע מזה כמה שנים בהצלחה רבה במדי איפ-סוויץ' טאון.

אפילו אם ניקח בחשבון כי מרבית הכוכבים הזרים שהזכרתי כבר עברו את שיאם והם מבוגרים למדי, עדיין נותר אצלם הידע והנסיון אותו העמידו לרשות קבוצותיהם. ורמת המשחק משתפרת כל הזמן. יתר על כך: כדורגלנים בתיטיים נודעים, נוהגים לבוא לדרום-אפריקה בעת פגרת הקיץ שלהם. זכורני היטב כיצד שיחק גורדון באנקס, שוער נבחרת אנ-גליה, במדי קבוצה דרום-אפריקנית. גם פיטר לורימר, הקיצוני הימני של לידס וטקוטלנד, ופראנסיס לי, שחקן נבחרת אנגליה, ביילו שם חודשים מספר. צרפו עובדות אלה זו לזו ותהיו חייבים להגיע למסקנה כי הכדורגל הדרום-אפריקני נמ-צא בהתקדמות.

בגלל המיגוון הגדול של לאומים בכל קבוצה וקבוצה, עבודתו של המאמן אינה קלה. למרות שהאנגלית היא שפת ה-דורגל הבינלאומית, לא כל השחקנים מבי-נים אותה כראוי. אתן לכם דוגמא: בק-בוצה שלי, הלניק, היו כדורגלנים בני לאומים אלה: ישראלים (דניאלי וארל-נדס), יוונים, אנגלים, סקוטים (הם גזע אחר לגמרי מאתנו, אבל אני אוהב או-תם) גרמנים, אוסטרים, פורטוגלים וכמובן דרום-אפריקנים. מלבד אנגלית אני דובר גם יוונית, אותה למדתי במשך השנים שאימנתי את פאנתניאיקוס, וכמו כן פל-מית שקלטתי בבגליה והדומה מאד לאפ-ריקאנס המדוברת בדרום-אפריקה. לעתים קרובות הייתי צריך להסביר דברים פע-מיים-שלוש, בשפות שונות. לעתים היתה לי הרגשה כי אני נמצא בארגון האומות המאוחדות ולא במועדון כדורגל.

בגליון הבא אכנס יותר לפרטים ואספר לכם על כמה מחוויותי הדרום-אפריק-ניות. ועד אז, להתראות.

מאת: אלי תמיר

הויכוח המתנהל בימים אלה על קביעת מעמדו של הכדורגלן הישראלי, פסח כאילו מבלי משיב על אחד המרכיבים החשובים ביותר במערכת הגדולה של מועדון כדורגל — מנהלי הקבוצות והנהלותיהן. כי-שוריהם ויכולתם המקצועית קובעת למעשה את תדמיתו של הכדורגל באותו מועדון, חובבני ומקצועני כ-אחד.

בלעדי מרכיב זה אין לדבר כלל על כדורגל רציני. האם עונים מנהלי הכדורגל בישראל על הדרישות ו-הכישורים המקצועיים, כמקובל ב-עולם? על נקודות אלה נתעכב ב-רשימה זו.

במשך השנים השלמנו כבר כי האנשים ה-מנהלים את קבוצות הכדורגל שלנו, רואים בתפקיד עיסוק לשעות הפנאי בלבד. במקרים רבים זהו גם תפקיד המביא עימו טובות הנאה אישיות, החל מכרטיסי הזמנה וכלה בטיסות לחו"ל. קידומו של הכדורגל הוא בעיני אלה ענין שולי בלבד מה עוד שרובם חסרים את ההכשרה הנכונה.

מאיר ברד קיבל 20.000 ל"י מבאר-שבע

למען האמת דרך מחשבה זו גורמת עוול ל-חלק ניכר של האנשים העוסקים בניהול קבוצות, אשר התקדמו מאד בשנים האחרונות במישור המקצועי. לא תמיד תלוי הדבר בהם ולא תמיד יש בידיהם הכלים לביצוע המדיניות הנכונה. יחד עם זאת אין להתעלם מן העובדה שהניהול המקצועי בישראל הוא עדיין בראשית דרכו.

מנהל מקצועי

אחד הנושאים החשובים ביותר בקבוצת כדורגל היא בחירת המאמן. בזמנו היה ידוע כי בקבוצות רבות היה המאמן נבחר לפי רצונו של שחקן המפתח או קבוצה קטנה של שחקנים כיום מחפשות מרבית הקבוצות את המאמן ה-

מתאים שיוכל לקדם את הקבוצה.

דוגמא אופיינית לשינוי בהלך הרוחות ניתן להביא מקבוצת הפועל תל-אביב. בשנת 1965 אימן את הקבוצה האנגלי הארי גיים והיא זכתה להישגים טובים והיתה קרובה מאוד לזכות בתואר האליפות. אך מה ניתן לעשות כאשר אחד העסקנים הבכירים באגודה דרש לא לחדש את חוזהו של גיים בנימוק כי הוא עצמו אינו דובר אנגלית ועל-כך אין לו שפה משותפת עם המאמן. נימוק מגוחך? נכון. אבל העסקנים האחרים השתכנעו וגיים עזב את ישראל בדרכו לבגליה.

אבל לפרשה זו יש המשך מענין. אותו עסקן, לצורך עבודתו הציבורית, החל ללמוד באופן פרטי את השפה האנגלית ולפני חודשים מספר היה בין התומכים הנלהבים בהחזרתו של גיים להפועל תל-אביב.

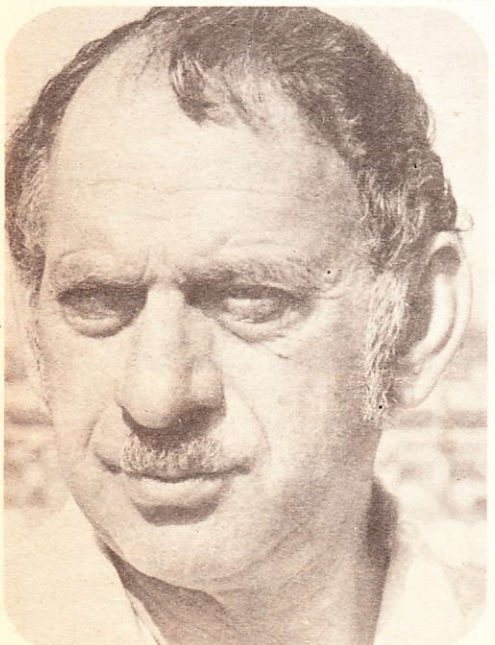
גם את הצד המנהלי בקבוצות מנסים להטיל היום על אנשים בעלי עבר ספורטיבי, המכירים את המציאות ומסוגלים להקדיש לענין מזמנם וממרצם ולא לעשות עבודה חלקית בהתנדבות.

אחת הקבוצות הראשונות שהלכה בדרך זו היתה מכבי תל-אביב. עוד לפני 12 שנה מונה חיים ליבוביץ' כמנהל הקבוצה. רק מעטים יוד-עים כי ליבוביץ' היה פעם כדורגלן פעיל. הוא עסק בכך בגרמניה ועם עלותו לישראל, בגיל מבוגר יחסית, הצטרף לקבוצת הפועל יפו ושי-חק בשורותיה כמגן. בשנות ה-50 שימשה קבוצה זו כמקום קליטה לכדורגלנים-עולים, ביניהם המאמן זאב בסרגליק.

שיעור יקר

היו אף קבוצות שהרחיקו לכת ומינו ספור-טאים לשעבר כמזכירי אגודות מתוך אמונה שהם יציעו את האגודה להצלחה ספורטיבית, ודי אם נזכיר את אורי קרני בהפועל פתח-תקה ועמי אברוצקי בהפועל כפר-סבא.

נסיגות מסוג זה לא עלו תמיד יפה ולא קבוצה אחת שילמה דמי לימוד יקרים. דוגמא קלאסית לכשלון, שהפך במשך הזמן להצלחה, היא העסקתו של ראובן פריזנר כמנהל קבוצת מכבי נתניה. פריזנר הגיע לתפקיד זה אחרי שהיה שופט כדורגל במשך שנים רבות. את תפקידו החדש הפך למקור פרנסתו והוא קיבל

חוסר נסיונו של ראובן פריזנר עלה למכבי נתניה 50 אלף ל"י

המטרה ברורה: לעודד את השחקן להשקיע מאמץ בידיעה כי ישתכר יפה באם תזכה הקבוצה בנצחונות.

יזמת המאמנים

קיימות בעיות מקצועיות שנפתרות רק תוך דות ליזמתם של מאמנים מוכשרים החושבים צעד אחד קדימה. כך למשל ישראל היא אחת המדינות הבודדות שאינה מפעילה ליגת מילור אים סדירה. כיצד לוודא איפוא כי גם שחקני המילואים יהיו בפעולה ויוכשרו לקראת הופעה אפשרית בקבוצה הראשונה? הארי גיים, מאמן הפועל תל-אביב, פתר בעיה זו. מדי יום שני עורך הפועל תל-אביב משחק ידידותי בו משתתפים הכדורגלנים שלא שיחקו בשבת. התוצאה: סגל השחקנים של הפועל מצוי תמיד בכורסא סביר ולמאמן יש מעקב על יכולתם של השחקנים והתקדמותם.

דרך אגב: העובדה שאין בישראל ליגת מי-לואים, מוכיחה עד כמה חסרה בקבוצות "הרוח המקצועית". מרבית הקבוצות אינן רוצות בהפ-עלת ליגה כזו בגלל הוצאות כספיות נוספות. אך בסיכום הן יוצאות נפסדות.

דוגמא אחרת ליוזמתו של מאמן קשורה ב-יצחק שניאור, המאמן העונה את בית"ר תל-אביב. במשך שנים נודדת קבוצה זו ממגרש ל-מגרש כדי לקיים את אימוניה וכתוצאה מכך היה זה כמעט בלתי-אפשרי לקיים אימון רציני. זאת בגלל הקשיים הטכניים כמו נסיעה למקום האימון, הבאת ציוד וכו'.

שניאור העמיד אולטימטום בפני הנהלת הקבוצה ואיים שלא ימשיך בעבודתו באם לא יוכשר מיד מגרש אימונים קבוע לקבוצה. התוצאה: בימים אלה החלו בהקמת מגרש אימון לבית"ר תל-אביב. למרות ההוצאה של 120 אלף ל"י מודה הנהלת הקבוצה למאמן על שאילץ אותה לפתור בעיה כאובה שאיש לא התייחס אליה ברצינות במשך השנים.

ניהול מקצועי-הלך להצלחה

קבוצה נשכרת.

אך ציפיות לחוד ומציאות לחוד. נכון שמר-בית השחקנים במכבי תל-אביב אינם עושים בעיות מאחר והקבוצה משלמת כשלושת אלפים ל"י לחודש לכדורגלנים שכמעט ואינם מופיעים בהרכב הראשון אך מאידך משמשים בלם טבעי לדרישות של אלה היודעים כי בחוץ ממתין להם מחליף שאינו גופל מהם ביכולתם.

אך לגבי כוכבי הקבוצה אין סגל רחב זה משמש כגורם מרתיע. ולמרות שהנהלת הקבוצה חשבה כי תוכל לעמוד בדרישותיהם, מסתבר כי מדי שנה היא נאלצת להעלות את משכורתם ולשפר את תנאיהם.

הסתבר כי למעשה ההבעיה האמיתית היא מוסר העבודה של השחקנים. למרות המשכורות אין השחקנים משקיעים תמיד את מלוא כוחם בידיעה כי מה שלא יהיה, המשכורת תשולם בראשון לחודש. למודת נסיון עומדת הנהלת קבוצת מכבי תל-אביב לשנות בעונה הבאה את שיטת התשלומים כאשר הבסיס יהיה מענק גבוה עבור נצחונות בעוד שכר היסוד יהיה נמוך.

גם סמכויות גדולות יותר מכל מנהל קבוצה אחר. אך כבר בתחילת דרכו, בגלל חוסר נסיון, נכווה ברותחין וגרם לקבוצתו הפסד כספי גבוה. לפני ארבע שנים החתים פריזנר את הקבוצה הגרמנית פ. צ. קלן על חוזה לסיוור משחקים בישראל. אך כאשר הגיעה הקבוצה ארצה נוכחו אנשי מכבי נתניה כי נעדרים משורותיה ארבעת כוכביה שהופיעו בנבחרת הגרמנית. עיון חוזר בחוזה הראה מיד כי לא היה בו כל סעיף המ-חייב את הקבוצה הגרמנית לבוא לישראל עם כל כוכביה. "מישגה פעוט" זה עלה למכבי נתניה כ-50 אלף ל"י וגרם לראובן פריזנר לילות רבים ללא שינה.

מירב הבעיות של קבוצת כדורגל הן במישור הכספי, בעיקר כאשר הכוכבים מעלים דרישות כספיות גבוהות הזוכות לתמיכה של האוהדים. בכמה קבוצות ניסו לצמצם תופעה זו, בשיטות שונות — לא תמיד בהצלחה. יש לכך סיבות רבות. אבל בדרך כלל קורים מקרים כאלה ב-קבוצה שהנהלתה אינה מספיק מקצועית ולא חיה את המציאות.

המקרה של ברד

דוגמא טובה לכך היתה העונה בקבוצת ה-פועל באר-שבע. בתחילת העונה פנה מנהל הק-בוצה, צורי דבש, להנהלת בדרישה לתגבר אור-תה בשני שחקנים: ג'ורג' בורבה ודני אלקיים. דבש נימק זאת בכך שצירופם לקבוצה ימנע הפעלת לחצים של שחקני המפתח בעיצומם של משחקי הליגה. בורבה היה צריך לשמש בלם לדרישותיו של מאיר ברד בעוד שאלקיים צריך היה להוות תחליף לשוער יעקב דהאן. הוצאות העיסקה עמדו להסתכם ב-25 אלף ל"י.

אבל צורי קיבל תשובה שלילית והסיק את המסקנות — הוא התפטר. והתוצאות לא איחרו לבוא: מאיר ברד הגיש אולטימטום להנהלת הקבוצה בדרשו סכומים גבוהים. לאחר משא ומתן מייגע שולמו לברד 20 אלף ל"י וזאת עבור עונת משחקים אחת כאשר לכולם ברור שאין זה סוף פסוק. צורי דבש הוזעק לחזור לתפקידו והפעם קיבל סמכויות רחבות יותר. אך את הנזק כבר לא ניתן היה לתקן.

דרישות מופרזות

בעיה דומה, אך בקבוצה בעלת אופי ומבנה שונים, נפתרה רק בחלקה כאשר התברר כי הכסף לא תמיד יענה על הכל. המדובר בקבוצת מכבי תל-אביב, שהנהיגה לפני ארבע שנים תשלום משכורת לכל השחקנים מתוך תקווה שזה ידרבן אותם למאמץ מוגבר ממנו תצא ה-

יצחק שניאור הגיש אולטימטום להנהלת בית"ר ת"א

הפועל ירושלים

עומדים בשורה העליונה (מימין לשמאל) ציון תורג'מן, ליאון
אזולאי, שלמה מהטבי, שלמה הוד, אריה בראשו
עומדים בשורה האמצעית: אמציה לבקוביץ (מאמן), חיים חוד,
צבי סינגל (קפטן), יהודה תובל, אלי בן-רימון, יצחק מרילי
יושבים: אלי הוד, עלי עותמן, נחום תא-שמע, אברהם אלקובי,
שלמה מזרחי

מלקולם מקדונאלד (משמאל) החלוץ המסוכן של ניוקאסל יונייטד

האם ישחק בקרוב בקבוצה אחרת? היהיה מנהל של מועדון אחר מוכן לקחת את הסיכון להשקיע 300 אלף ל"ש בכדורגלן גאוני אבל בלתי-מאוזן? או האם הגיעה הקאריירה הסוערת של אירי יפה-תואר זה לקיצה?

אבל ג'ורג' באסט הוא בסופו של דבר דמות חורגת בכדורגל האנגלי. נתעכב איפוא על אלה המשחקים כדורגל לשמו ועל קבוצותיהם ונראה מה כוחן של הקבוצות ומה תקוותיהן בסיבוב השני.

● **ליברפול:** מקומה הראשון בשלב זה אינו מפתיע כלל. זהו המשך ישיר ל"הסתערותה על הפסגה בסיבוב השני של ה"עונה שעברה, הסתערות שנבלמה ממש ברגע האחרון במגרשה של דרבי קאונטי. הסקוטי ביל שאנקלי הצליח שוב לבנות קבוצת פאר שבאה להחליף את קודמתה שזכתה באליפות בשנים 1964 ו-1966. במקום רון ייטר, רוג'ר האנט, איאן סנט-ג'ון ופיטר תומפסון יש היום לליברפול את אמלין יור, קווין קיגאן, סטיב הייזי וג'ון טושאק. ובעוד בעונה ה"קודמת הבקיעה ליורפול בסך הכל 64 שעריים, מאזנה בתום 21 משחקים העונה עומד על 42. בסיבוב הראשון ניצחה ליורפול ב-13 משחקים ונוצחה בשלושה בלבד. שניים מכוכביה, שהיו עד לפני שנתיים שחקנים בליגה הבריטית, לבשו לאחרונה את מדי נבחרת אנגליה: השוער ריי קלמנס והקיצוני הימני קווין קיגאן, אולי התגלית הגדולה ביותר של הכדורגל הבריטי בשנתיים האחרונות. באם תוכתר כאלופה בסיום העונה, יהיה זה אלא טבעי.

● **ארסנל:** לפני שתי עונות זכתה ב"דאבל", אשתקד הסתפקה במקום החמישי ובהפסד בגמר הגביע. עתה היא שוב בתמונה למרות המשבר שפקד אותה לפני שבר

אותה תקופה אשתקד הובילה יונייטד בראש הטבלה עם חמש נקודות יתרון ונראה היה כי המועדון הגאה חוזר לימי הזוהר שלו בניהולו של פראנק אופראל, יורשו האירי של סר מאט באזבי הסקוטי. אבל לאחר מכן באה הצלילה הגדולה לעבר התהום ובמשך שבעה מחזורים לא זכתה הקבוצה בנקודה. לקראת סיום העונה התארגנו השורות, שח"קני הרכש מרטין באקאן ואיאן מור החלו להשתלב ויונייטד סיימה במקום השמיני.

אבל העונה החמיר מצבה עוד יותר. ודירוגה הטוב ביותר עד כה היה המקום ה-16. במשך כמה שבועות אף סגרה הקבוצה את הטבלה ובסך הכל זכתה במשך הסיבוב הראשון בחמישה נצחונות.

ובנוסף לכל הבעיות שנערמו בפניו של פראנק אופראל, היה עליו להקדיש חלק גדול מזמנו לפרשת ג'ורג' באסט.

כזכור התחיל באסט את העונה עם שבורי עיים השעיה, עונש שהוטל עליו ע"י אופראל בשל אי התייצבותו למשחק בישראל בחודש מאי והצהרותיו בעיתונות על פרישתו ה"סופית". אבל אחרי שחזר בו חתם באסט על חוזה לשש שנים עם יונייטד, עבר להתגורר בביתו של פאדי קרראנה, מאמן קבוצת הנוער וידידו משנים ונראה היה כי הכל בא על מקומו בשלום.

אבל מצבה העלוב של הקבוצה השפיע גם על באסט. במשחק בסופיה בגביע העולמי במדי אירלנד הצפונית, הורחק ע"י השופט בעון פגיעה בשחקן יריב. לפני שלושה שבועות "התחלה", נעדר מאימונים נקנס ו"הוענש ע"י אופראל. לאחר מכן הסתבך ב"תיגרה במועדון לילה במנצ'סטר ופגע במל"צרית (באסט עומד להופיע בימים אלה בבית המשפט בענין זה). ואז באה "הבריחה הגדולה" ללונדון, לא בפעם הראשונה, ששיכ"נעה את אופראל וחבר המנהלים של מנצ'סטר יונייטד כי הגיע הזמן להפרד מה"ילד הרע". בשעת כתיבת שורות אלה עדיין לוטה עתידו של באסט בן ה-26 בערפל.

קבוצות הכדורגל האנגליות ה-חלו בשבת את הסיבוב השני ב-משחקי הליגה כאשר המאבק ב-צמרת ובתחתית הטבלה עדיין ב-עיצומו. יתר על כן: ספק אם יוכל אפילו המומחה הגדול ביותר להצביע היום על האלופה החדשה ויקשה עליו עוד יותר לקבוע מי תהיינה היורדות עם סיום העונה, ב-28 באפריל.

כולנו זוכרים עדיין את הסיום הפנטסטי של העונה החולפת כאשר דרבי הוכתרה כאלופה בעת ששחקניה שהו כבר בחופשה בספרד בעוד לידס יונייטד נוצחה 2:1 ע"י הוולבס. 48 שעות אחרי שזכתה בגביע, דרבי הקדימה אז את לידס, ליורפול ומנצ'סטר

סיטי בנקודה אחת בסיום הדרמטי ביותר של הליגה מזה שנים רבות.

"פיניש" כזה אפשרי גם העונה לאור הצפיפות הנוכחית בטבלה ולפחות שתיים מן הנאבקות על התואר אשתקד, נראות גם עתה כמועמדות רציניות: עם תום הסיבוב הראשון הובילה ליורפול, בעוד לידס דורגה שלישית עם שלוש נקודות פיגור.

מאידך מפגרות שתי האחרות פיגור ניכר. האלופה דרבי קאונטי נמצאה במקום השביעי, שמונה נקודות אחרי ליורפול, בעוד שמנצ'סטר סיטי הידרדרה עד למקום ה-14 כא"שר מאזנה מורה על 11 נקודות פחות מאשר לליורפול.

אין ספק שהעיר מנצ'סטר מאפילה העונה על כל הערים האחרות ולא דווקא בשל ה"שגים מרשימים. הסיטי פתחה את העונה בצורה נוראה ונוצחה בשבעה מתוך שמונה המשחקים הראשונים שלה. לאחרונה החלה לגלות שיפור במשחקה אבל זו עדיין לא הקבוצה המצויינת של השנים האחרונות.

המצב חמור עוד יותר אצל יונייטד. ב-

בסגנון בובי מור וקולין טוד, שמנבאים לו עתיד מזהיר.

● **צ'לסי:** גל של פציעות לשחקני מנצח מנע מקבוצה זו להיות מדורגת כבר עתה במקום טוב יותר. אבל נראה לי כי קבוצה זו תהיה אלופת אנגליה תוך לא יותר משתי עונות. עתה, עם שובו של איאן הצ'נסון אחרי היעדרות של 23 חודש בגלל שבר ברגלו, יש לצ'לסי התקפה מוחצת שתפיל אימתה על כל ההגנות. שחקני הרכש כריס גארלאנד ווילי גארנר השתלבו היטב והוסיפו מחץ רב להתקפה. מועמדת לזכייה בגביע הליגה.

● **טוטנהאם:** קבוצה מצויינת אבל לא יציבה שהיתה צריכה להיות למעשה ממוקמת גבוה יותר. אבל בגלל השתתפותה במספר כה גדול של משחקים, גביע הליגה וגביע אופ"א, שמטה לעתים נקודות בליגה. סיכוי מצויין לעלות לגמר גביע הליגה. הגנה חזקה בראשותם של מייק אינגלאנד והשוער פאט ג'ונינגס, מרכזי שדה בין הטובים ב"אנגליה עם מרטין פיטרס בראש וכמובן מרטין צ'יברס ואלן גילזון בהתקפה. פיטרס מצוי העונה בכושר מעולה וכבר הבקיע 12 שערי ליגה.

● **דרבי קאונטי:** אחרי פתיחה צור לעת וההתרגשות של ההופעה הראשונה ב"גביע אירופה ייציבה דרבי את שורותיה ו"צברה 9 נקודות בחמישה משחקים. הבטיחה מקומה ברבע גמר גביע אירופה (המשחקים יהיו בחודש מרץ) ועתה התפנתה להדביק את הפער בליגה. מנהלה, בריאן קלאף, רכש העונה את הכדורגלן היקר ביותר בשוק ה"בריטי, המגן דוד ניש מלסטר סיטי. עוד חלוץ טוב אחד ודרבי תהיה באמת קבוצה גדולה. כדאי לשים לב לקבוצה זו. היא עוד לא אמרה את המילה האחרונה.

● **ניוקאסל:** למרות היעדרו של מל"קולם מקדונאלד במשך חמישה שבועות, הגיעה למקום השמיני. מקדונאלד הבקיע כבר 11 שערים למרות פציעתו ולדעת רבים הוא החלוץ המרכזי המסוכן ביותר בליגה האנגלית. עשויה לעשות חיל בגביע.

● **ויסטהאם:** פתחה את העונה בצור"רה מרשימה בסגנונה המבריק ועם בובי מור חדש: תוקפני יותר, יעיל יותר. אבל חזרה לסורה וממשיכה לגלות חוסר יציבות. בריאן רובסון הבקיע כבר 13 שערים ומצוי בכושר מצוין יחד עם טרבור ברוקינג והמגן פראנק לאמפארד.

● **סאותהמפטון:** הגנתה, שהיתה בעונה הקודמת מן החדירות ביותר, היא בשלב זה היציבה ביותר וספגה רק 21 שערים בסיבוב הראשון. ההתקפה מתבססת על הצמד מייק שאנון ורון דייז ואם אכן יעזוב זה האחרון את המועדון תחול לבטח נסיגה.

● **וולבס:** ציפו ממנה להרבה יותר אחרי עונה מוצלחת אשתקד ואחרי שרכשה את סטיב קינדון המצויין מברנלי. את ההצגה עד כה גנב החלוץ המרכזי הצעיר ג'ון ריז צ'ארדס שהבקיע כבר 13 שערי ליגה. העפיר לה לחצי גמר גביע הליגה ותהיה כנראה גם קבוצה מסוכנת בגביע.

ג'ורג' באסט.

של טארי קופר, שלא החלים עדיין מפציעתו הקשה בעונה החולפת. אלאם לא הצליח להחליף את ג'קי צ'רלטון כבלם ולקראת סיום הסיבוב החל פול מידלי הרב-גוני למלא תפקיד זה. בהצלחה רבה. השבועות הקרובים יהיו קשים ללידס שתאלץ לשחק ללא כמה משחקני המפתח שלה שהושעו ע"י וועדת המשמעת. אם תעבור בשלום את חודש דצמבר, תהיה שוב מועמדת לבכורה.

● **איפסוויץ':** אפתעה לכל הדיעות. קבוצה צעירה, עדיין ללא כוכבים, שנוצחה ארבע פעמים בלבד בסיבוב הראשון. המנהל בובי רובסון מכר שלושה משחקניו המנוסים ורכש כדורגלן אחד בלבד: החלוץ המרכזי הצעיר דוד ג'ונסון מאברטון שכבר הוכיח את עצמו. המגן הימני מיק מילס שיחק כבר העונה בנבחרת האנגלית. אבל התגלית הגדולה הוא קווין ביטי בן ה-18, רץ הגנתי

ת מספר עת ספגה שמונה שערים בשני משחקים. ברטי מי, מנהל הקבוצה, רכש וונה כדורגלן אחד: הבלם הצעיר של קר טרי, ג'ף בלוקלי שכבר החליף את הקפטן תיק פראנק מקלינטוק בהרכב הראשון. ומת זאת מתקשים "כוכבים" כמו צ'ארלי רג' ופיטר מארינלו לשמור על מקום נוע בהרכב ושניהם הביעו בשלבים שונים את העונה רצון לעזוב את ארסנל. קבוצה נוסה המסוגלת, למרות מגבלותיה, להטריד ליוורפול עד לרגע האחרון ואולי גם זור על הישגה מ-1971.

● **לידס:** איש אינו מופתע למצוא וצה זו בצמרת. התרגלנו לכך מאז 1964, חזרה לליגה הראשונה. מנהלה דון ראבי ש במשך הקיץ שני שחקני הגנה מהאדר"ל, רוי אלאם וטרבור צ'רי. זה האחרון תלבש" על החולצה מספר שלוש בהעדרו

רומניה

שני שערים נגד בראזיל

איש לא התייחס לרומניה ברצינות ערב פתיחת משחקי גמר הגביע הנולמי. ראו בה את הנבחרת החלשה ביותר בבית מספר 3. אבל כבר במשחק הפתיחה בבית זה זוכיחו הרומנים כי יהיו אגוז קשה לפיצוח כאשר נכנעו לאנגליה כתוצאה משער יחיד של ג'ף הארט בדקה ה-65. במשחק השני ניצחו וזרומנים את הצ'כים 1:2 משערים של ניאגו ודומיטראקה ולבסוף התייצבו מול נבחרתה הנצונית של בראזיל. צמד שערים של זאירזינו ופלה תוך דקה הביאו לבראזיל יתרון 0:2 בדקה ה-20. אבל הרומנים לא ויתרו בנקל ובדקה ה-34 צימצם דומיטראקה את הפער. טוב היה זה פלה שהגידיל את יתרון בראזיל ובדקה ה-65 אבל בדקות האחרונות היו לבראזיליים דפיקות לב אחרי שדמברובסקי צימצם ל-3:2, שמונה דקות מן הסיום.

סגנון המשחק הרומני דומה מאוד לאיטלקי: נוקשות בהגנה, טכניקה אישית טובה של השחקנים ופיקחות וערימויות של כדורגלני מרכז השדה. לרומניה יש כיום נבחרת מנוסה שמירב שחקניה משחקים ביצוותא מזה כמה שנים.

במכסיקו שיחקו הרומנים במערך של 3-3-4 אבל לאחרונה עברו יותר ויותר ל-4-2-4. כמו לכל הנבחרות המזרח-אירופיות יש לרומנים כושר גופני מצוין והם נמצאים עתה בשיא יכולתם עם סיום משחקי הסיבוב הראשון בליגה.

פלוריא דומיטראקה — מלך השערים

האירופי אבל אינה רחוקה ממנו. למעשה היתה קרובה מאוד להופיע בשלבי הגמר של גביע אירופה לאומות בקיץ האחרון.

הרומנים עלו לשלב רבע הגמר ללא בעיות מיוחדות והוגרלו נגד שכניהם ההונגרים. הם יצאו למשחק הראשון בבודאפשט וחזרו הביתה מאושרים (תיקו 1:1). נראה היה כי עליותם לחצי הגמר היא עניין פורמאלי בלבד. אבל ה'הונגרים הובילו פעמיים באיצטדיון ה-23 ב"מאי" בבוקארשט. החמיצו בעיטת 11 מטרים ואיפשרו לרומנים להתאושש ולהשוות בדקה ה-81. שתי הנבחרות התייצבו איפוא למשחק שלישי, בבוקארשט. גם הפעם נראה היה כי לא תיפול הכרעה כאשר דקה מן הסיום היתה התוצאה 1:1. אבל אז ניצל ההונגרי שוקה מישגה של אחד המגינים הרומנים והעלה את נבחרתו לחצי הגמר.

ביקור ראשון

הכדורגל הרומני מוכר היטב לאוהדים ה'ישראלים. במשך השנים ביקרו כאן כמה קבוצות רומניות וחמש פעמים הופיעו אצלנו נב' חרות ייצוגיות של רומניה. אבל המשחק הרשמי היחיד בין שתי המדינות היה בדיוק לפני שש שנים באיצטדיון "בלומפילד". הרומנים ניצחו 1:2. באותה תקופה הופיעו בשורות נבחרת רומניה כמה שחקנים ברמה בינלאומית גבוהה כמו הקיצוני הימני פירקאלב, אחד הטובים באירופה באותה עת ושחקן מרכז השדה גארגאלי ששיחק אשתדק בקבוצה המערב-גרמנית הרתה ברלין והסתבך שם בפרשת מכירת משחקים. השוער החתולי יונסקו והבלם גוביילר, אחד מארבעת אחים-כדורגלנים היו השחקנים הבולטים האחרים בנבחרת זו.

רק שניים מן הרומנים שהופיעו במשחק זה יהיו גם הפעם בין הבאים לישראל: הקיצוני לוצ'סקו, כיום קפטן הנבחרת והחלוץ המרכזי דוברין שהיה אז מחליף ושותף במחצית השניה. בנבחרת הישראלית של היום נותרו שלושה שחקנים שהתמודדו לפני שש שנים עם רומניה: פרימו, טלבי ובורבה.

הרומנים אירחו אותנו כעבור שנה ואז עשינו הכרה עם השוער הענק ראדוקאנו שזכה מאוחר יותר לפירסום רב בכדורגל העולמי וכמו כן עם החלוץ המרכזי דומיטראקה, אחד הבולטים בתפקידו במשחקי גמר הגביע העולמי במכסיקו.

ביקורם הבא של הרומנים בישראל היה ב'דצמבר 1968 ורבים מאתנו זוכרים עדיין את אותו משחק מלהיב ביפו שהתסיים בנצחון 4:5 לאורחים אחרי שישראל הובילה 1:3. לא פחות מתשעה שחקנים ששותפו במשחק זה נימנים על הסגל הרומני הנוכחי והיו כמובן גם במכסיקו.

בפעם האחרונה הופיעה אצלנו רומניה ב'ינואר 1970. הפעם שלחה לכאן את נבחרת המשנה שלה. ארבעה משחקני נבחרת זו צורפו לאחר מכן לנבחרת שציאה למכסיקו ושניים, השוער אדאמאקה והחלוץ טאטארה, אף שותפו במשחקים שם.

כל פרשני הכדורגל שסיקרו את משחקי גמר הגביע העולמי במכסיקו בקיץ 1970, היו בדיעה אחת כי שתי נבחרות היוו את אפתעת המשחקים: פרו ורומניה. הפרואנים "כמעט" והגיעו לישראל לפני חור-שים מספר אבל סיורם האירופי בו-טל ברגע האחרון. לעומת זאת נוכל לראות השבוע בפעולה את הנבחרת הרומנית.

ובניגוד למרבית הנבחרות שלקחו חלק ב'משחקי גמר הגביע העולמי במכסיקו, ממשיכה רומניה להתבסס גם עתה כמעט על אותה נב' חרת, כאשר מטרתה העיקרית היא לחזור על מיבצעה משנת 1970 ולהיות אחת מנציגות אירופה במשחקי גמר הגביע העולמי ב'1974, בגרמניה. רומניה שובצה בבית "גוח" למדי (בית מספר 4) יחד עם נבחרות פינלנד, אלבניה ומזרח-גרמניה. עד כה קיימו הרומנים שני משחקים במסגרת זו: סימו בתיקו 1:1 עם פינלנד בהלסינקי וניצחו 0:2 את אלבניה בבוקארשט.

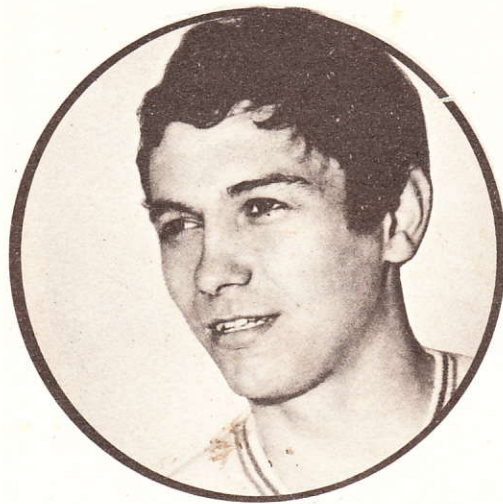
משחק הבא של רומניה במסגרת זו יהיה ב'6 במאי בטירנה נגד אלבניה. אבל הרומנים אינם מתכוונים לשקוט בחודשים הקרובים על שמריהם ואירגנו תכנית של משחקי ידידות שהראשון בהם יהיה ביום רביעי באיצטדיון "בלומפילד", נגד סגל הנבחרת הישראלית.

זו גם הסיבה שהנבחרת שתשחק ביפו תכלול את כל הכוכבים של הכדורגל הרומני וזאת למ'רות שתופיע תחת השם נבחרת הליגה. כי כמו כל מדינות מזרח-אירופה, מתכוננת רומניה ל'מבחנים החשובים שלה בצורה יסודית. משום כך יש להניח כי הרומנים יתייחסו ברצינות מ'רבית למבחן שלהם עם הנבחרת הישראלית.

זה יאפשר לנו לראות בפעולה את אותה הנב' חרות המעניינת ביותר באירופה כיום. רומניה אינה נימנית אמנם על העילית של הכדורגל

שני השוערים ראדוקאנו (מימין) ואדאמאקה

הרכב מכסיקני בצירק ואינבן

מירצ'אה לוצ'סקו — קפטן הנבחרת

בולטים ביותר הוא מירצ'אה לוצ'סקו בן ה-26, קיצוני שמאלי (או ימני) ברמה עולמית ששיחק כבר 37 פעמים במדים הלאומיים. מופיע בקבוצת דינאמו בוקרשט, בעל השכלה גבוהה ודובר כמה שפות על בוריה. בעת סיור נבחרתו בדרום-אמריקה, לפני שנתיים, השאיר שם רושם עצום וקיבל אפילו הצעות להשאר שם.

המשחק האחרון של רומניה היה ב-29 באוקטובר נגד אלבניה (0:2). במשחק זה הופיעו הרומנים במערך הבא: אדאמאקה — סטמאריאנו, דובראו, אנטונסקו, דליאנו — אנקה, נונוילר — דמברובסקי (יורגנסקו), דוברין, דומיטראקה, לוצ'סקו. במשחקים אחרים בשנת 1972 הופיעו עוד השוער ראדוקאנו, הבלם הותיק בוק, שחקני מרכז השדה דינו ודומיטרו והחלוצים סאנדו ודומידה.

"הילד הרע"

קפטן הנבחרת הרומנית ואחד משחקניה

משחקם מבוסס על החזקה מקסימלית בכדור, העברתו במסירות קצרות מרגל לרגל והסתערות על שער היריב מן האגפים, שם יש להם כדורי גלנים מהירים ותחבולנים.

אין לרומניה כוכב ברמה עולמית או שחקנים שכל המשחק בנוי עליהם. כוחה העיקרי הוא במשחק הקבוצתי ולרשות המאמן אנג'ל ניקור' לסקו הנושא בעול זה ארבע שנים, סגל נרחב המאפשר לו לתמרן בהתאם לצורך. קשה להציב על 11 בטוחים נבחרת הרומנית ומלבד שניים-שלושה תפקידים המאבק על החולצה הלאומית הוא חריף מאוד.

כל מיפגשי ישראל-רומניה

אחד המשחקים הדרמטיים וההפכפכים ביותר שנראו בישראל. בדקה 12-ה הובילה ישראל 0:2 משערים של פיגנבויס (10) וטלבי (12). ראדו נונוילר צימצם בדקה 14-אבל שפיגל העלה ל-1:3 בדקה 24. דמברובסקי קבע את תוצאת המחצית בדקה 33. סטמאריאנו הישווה בדקה 57-ודמברובסקי הביא יתרון ראשון (3:4) לרומניה בדקה 60. פנטיאה העלה ל-3:5 דקה 85-אבל כעבור שתי דקות הבקיע שפיגל את השער הרביעי לישראל.

31.12.68 (איצטדיון בלומפילד): ישראל-רומניה (נבחרת הליגה) 0:1 (0:1).

★ ישראל: המאירי; בר, שוור, רוזנטל, בלו; שפיגל, שפיגלר, שורוק; טלבי, פיגנבויס, יאנג. כן שיחק בן-יהונתן. (המאמן: עמנואל שפר).

★ רומניה: גורניאה; סטמאריאנו, דינו, בוק, מוקאנו; אנקה, נונוילר; פנטיאה, דמברובסקי, דומיטראקה לוצ'סקו. כן שיחק דומיטרו. הגנתי, ידעה לשמור על יתרונה עד לסיום. הגנתי, ידעה לשמור על תירונו עד לסיום.

14.1.70 (איצטדיון בלומפילד): רומניה ב'-ישראל 0:1 (0:0).

★ ישראל: ויסקר; לובצקי, פרימו, רוז, בלו; רוזנטל, קרקו, שפיגל; לר; טלבי, פיגנבויס, ברד. כן שיחקו דרוקר ושורוק. (המאמן: עמנואל שפר).

★ רומניה: אדאמאקה; איבנצ'סקו, באדיו, אסקרו, פופוביץ; אנ-גלסקו, בוט; גרוזיאה, טאטאר, טופאן, קאלו. כן שיחקו אנקה, קוצ'יש, קרינצ'ו.

חורש ימים אחרי שהבטיחה את עלייתה לשלבי גמר הגביע העולמי איכזבה נבחרת ישראל. השער היחיד הובקע בדקה 19-ע"י גרוזיאה.

20.1.70 (איצטדיון בלומפילד): רומניה ב'-ישראל 1:2 (1:1).

★ ישראל: ויסקר; בר, דרוקר, רוזנטל, בלו; פיגנבויס, שום, שפיגל; רומנו, בן-רימוז, שפיגלר. כן שיחקו טלבי, חזום ושורוק. (המאמן: עמנואל שפר).

★ רומניה: אדאמאקה; איבנצ'סקו, באדיו, פסקארו, פופוביץ; אנטונסקו, טאטאר, גרוזיאה, טופאן, אובלמנקו, בוט. כן שיחקו אנקה ואנג'לסקו.

גם הפעם לא יכלה ישראל לנבחרת המשנה הרומנית, שזכתה ביתרון כבר בדקה השמינית מרגלי אובלמנקו. יצחק שום הישווה בדקה 33-אבל המגן איבנצ'סקו הבקיע את שער הנצחון בדקה 58.

שש פעמים התמודדו עד היום נבחרות ייצוגיות של ישראל ורומניה. רק במקרה אחד, במיפגש הראשון לפני שש שנים, היה המשחק ביפו במעמד של משחקי בינארצי רשמי. בשלושה משחקים הופיעה רומניה כנבחרת הליגה בעוד שבשני המשחקים בשנת 1970, הציבו הרומנים את נבחרת המישנה שלהם. רומניה ניצחה, בחמישה משחקים וישראל באחד.

7.12.66 (איצטדיון בלומפילד): רומניה-ישראל 1:2 (1:1).

★ ישראל: מיכאלי; פרימו, דרוקר, רוזנטל, בלו; עסיס, ש. כהן, שפיגל; טלבי, בורבה, יאנג. כן שיחק שוהם (המאמן: מילובאן צ'יריץ').

★ רומניה: יונסקו, פופה, נונוילר, דאן, מוקאנו; גרגאלי, באדיאה; פירקאלאב, רידראה, נאג, לוצ'סקו. כן שיחקו דאטקו, דוברין יאנקו.

ג'ורג' בורבה הביא לישראל יתרון בדקה 17-אבל באדיאה הישווה בדקה 36. מיכאלי תפס ברגלו של חלוץ רומני בתוך הרחבה ופירקאלאב הבקיע את שער הנצחון בבעיטת 11 מ' בדקה 52. מאמנה של רומניה במשחק זה היה סטפאן קובאץ' היום מאמנה של קבוצת איאקס אמסטרדם, מחזיקת גביע אירופה והגביע הביניבשתי.

13.9.67 (בוקארשט): רומניה (נבחרת הליגה) — ישראל 1:3 (1:0).

★ ישראל: ויסקר; שמולביץ, דרוקר, רוזנטל, בלו; עסיס, שפיגל, שפיגלר; טלבי, בורבה, יאנג (המאמן: מילובאן צ'יריץ').

★ רומניה: ראדוקאנו; אנקה, נונוילר, בארבו, מוקאנו; גרגאלי, אנג'לסקו; לוצ'סקו, דומיטראקה, יאנקו, קאלו. כן שיחק קופרמן.

שוב היה זה ג'ורג' בורבה שהשיג יתרון לישראל, בבעיטת מספרים לאחר, שניות לפני ההפסקה. ישראל החזיקה מעמד בצורה מרשימה עד לדקה 70-עת הישווה יאנקו. לוצ'סקו העלה ל-1:2 בדקה 75-ויאנקו הבקיע שער שלישי בדקה 86.

25.12.68 (איצטדיון בלומפילד): רומניה (נבחרת הליגה) — ישראל 4:5 (3:2).

★ ישראל: לוי; בר, רוז, דרוקר, בלו; שפיגל, רוזנטל, שפיגלר; טלבי, פיגנבויס, יאנג. כן שיחקו המאירי, פלד וגולדברג (המאמן: עמנואל שפר).

★ רומניה: גורניאה; סטמאריאנו, בוק, בארבו, מוקאנו; גרגאלי, דינו; לוצ'סקו, דמברובסקי, דומיטראקה, נונוילר. כן שיחקו דומיטרו ופנטיאה.

ראדו נוניילר — האח הרביעי

דמות ססגונית אחרת הוא השוער ניקולה ראדוקאנו בן ה-26 מקבוצת ראפיד שלבש 20 פעמים את מדי הנבחרת. ראדוקאנו הוא אחד השוערים הגבוהים בזירה הבינלאומית — 1.91 מ'. מאידך הוא "הילד הרע" של הכדורגל הרומני ומשום כך אינו יכול לשמור על מקום קבוע בהרכב. לפני מכסיקו היה השוער מספר אחד אבל ברגע האחרון הועדף על פניו סטליקה אדאמקה מקבוצת סטיאגול-רוסו מהעיר בראשוב. מאז מופיעים השניים לסירוגין בין הקורות. פלוריאה דומיטראקה בהיר השיער מדינאמו בוקרשט בן ה-24 הוא מבקיע השערים מספר אחד של רומניה. ממוצע קומה (1.75 מ'), אבל מהיר, תחבולן ובעל בעיטה עזה. ניקולה דוברין בן ה-25 מקבוצת ארגס פיטשטי הוא החלוץ המרכזי השני של רומניה. גבוה קומה (1.80 מ') מכדרר בחסד ומבקיע שערים מעולה.

במרכז השדה מופיע ראדו נוניילר הרביעי בין האחים המפורסמים. בן 27 עם 30 הופעות בנבחרת. לצידו משחק חברו לקבוצת דינאמו בוקארשט, קורנל דינו בן ה-24 ששיחק גם הוא 30 פעמים בנבחרת.

הדמות הבולטת בעורף הוא המגן המוצק לודוביק סטמאריאנו בן ה-28 מקבוצת סטיאואה בוקארשט. סטמאריאנו, המתנשא לגובה 1.85 מ' שיחק כבר 35 פעמים במדי הנבחרת.

לודוביק סטמאריאנו — המגן החסון

נבחרת רומניה בהרכבה המכסיקני — עומדים (מימין לשמאל) לוצ'סקו, נוניילר, דומיטראקה, דוברין, דמברובסקי, הלמאגאנו — כורעים: דאן-קו, דינו, ראדוקאנו, וליאנו, סטמאריאנו

● **שפילד יונייטד:** קבוצה אפורה ש-איבדה את התנופה שלה מן העונה שעברה ונקלעה עתה לאיזור המסוכן.

● **סטוק סיטי:** תאונה הדרכים ש-גרמה לפציעה קשה בעינו של גורדון באנסק השפיעה לרעה על קבוצה נמרצת זו ש-תגברה העונה שורותיה בג' הארסט (ווסט האם) וג'מי רוברטסון (איפסוויץ'). אבל למד רות הכל נראה לי כי תחליץ מהאיזור המסוכן ותתווה גורם חשוב בגביע.

● **ווסט-ברמינג'ם:** כמו בעונה הקודמת אינה מצליחה לברוח מן התחתית. רק שם לאחרונה את החלוץ הסקוטי הבינלאומי ווילי ג'ונסטון מרינג'רס בתקווה שיוסיף ברק ומחץ להתקפה שלה.

● **מנצ'סטר יונייטד:** למרות שלל הכוכבים וזהי הקבוצה שהבקיעה את מספר השערים הנמוך ביותר בסביב הראשון (20). הבעיה הגדולה: מרכז השדה, בו ממשיך לשאת בעול בובי צ'רלטון בן ה-35. גם העורך הבלתי-יציב גורם דפיקות לב. רכזי שהם של טד מקדונאל ווין דייויס הוכיחה את עצמה אבל כל עוד לא יהיה לקבוצה דמות בעלת משקל במרכז השדה, תמשיך להאבק בתחתית. תקווה היחידה: לעשות חיל בגביע.

● **לסטר:** עזיבתו של דוד גיש לא הוסיפה למוראל הקבוצתי. פיטר שילטון שר ער נבחרת אנגליה, אחראי כמו ידיו לכמה מהנקודות שהצליחה לצבור.

● **קריסטאל-פאלאס:** לא פחות מ-חמישה כדורגלנים רכש העונה בארט האד, מנהלה של פאלאס. במטרה לחליץ אותה מן התחתית. ביניהם שחקנים מצוינים כמו צ'ארלי קוק ודון רוג'רס. אבל התוצאות עדיין אפסיות. משהו רקוב במועדון זה. ב-שנתיים הקודמות ניצלה הקבוצה ברגע ה-אחרון. האם יאיר לה מולה גם הפעם?

● **קובנטרי:** ג'ו מרסר הוותיק וגור-דון מילן הצעיר החלו לנהל ולאמן קבוצה זו בראשית העונה. ההתחלה לא היתה מר-שימה אבל עם רכישתם של הסקוטים קולין סטין וטומי הצ'יסון חל מיפנה קיצוני וה-קבוצה צברה 12 נקודות בשבעה משחקים. לאחרונה נחלה שני הפסדים אבל אין ספק שמתגבשת כאן קבוצה טובה שיחכן ויהיה לה מה לומר בגביע.

● **נוריץ':** עלתה לראשונה בתולדותיה לליגה הראשונה והיתה תקופה מסוימת בהבורת החוד. קבוצה נוקשה, ללא כוכבים שעיקר כוחה בביתה אבל המתחילה להוכיח כי הזדים בליגה הראשונה אינם קלים כל כך.

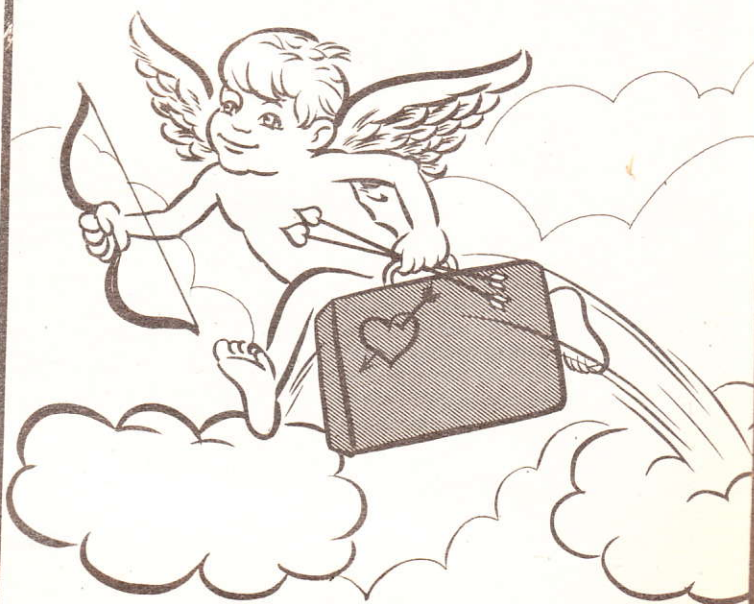
● **מנצ'סטר סיטי:** נסיגה קיצונית בכושרה של אחת הקבוצות הטובות באנגליה. עונה דלה מאוד לפראנסיס לי שגם הורחק מן המגרש לפני שבועיים. רודני מארש וקולין באל מתקשים להוציא את העגלה מן הבז.

● **אברטון:** פתחה בצורה נפלאה אחרי שרכשה בעת הקיץ שלושה כדורגלנים: השוער דוד לוסון (האדרספילד), הקשר מייק ברנארד (סטוק) והחלוץ ג'ימי קונולי מסקוט' לנד. ג'ו רוייל היה בכושר מזהיר אבל מא, שנפגע בגבו ונעדר מן ההרכב חלה נסיגה גדולה. רוד בלפיט, שנרכש מאיפסוויץ', לא פתר את הבעיה ובשבוע שעבר יצא הארי קאטריק, מנהלה של אברטון לסקוטלנד וקנה ב-180 אלף ל"ש את ג'ו הארפר, מלך ה-שערים בליגה הסקוטית. רוייל לא ישחק יותר העונה והארפר אמור להיות מחליפו.

● **בירמינגהאם:** העולה השנייה ש-זכתה בכמה נצחונות מפתיעים אבל נוכחה לדעת כי החומר שעומד לרשותה אינו יכול לחולל רבות בליגה הראשונה. תהיה אחת המועמדות לירידה.

אנו

עובר למשרדיו החדשים

ומארח את הקהל ברח' אבן גבירול 30 (לונדון מיני סטור)

החל מיום א' 31.12.72 !!

גזור ושלח---

לכבוד ש.צ.מ. בע"מ, רח' אבן-גבירול 30 (לונדון מיניסטור)

נא לשלוח לי את הפרטים הבאים:

- ☐ 1. קטלוג ארוס 72 בסך 1.00 ל"י
- ☐ 2. ג'וז'פין — מוצנבכר — הרומן הארוטי של השנה בסך 8.00 ל"י
- ☐ 3. לילות סקנדינביה — 250 תמונות בסך 8.50 ל"י
- ☐ 4. המדריך המצולם בסך 6.00 ל"י
- ☐ 5. אמצעי מניעה — סידרה מעורבת 5 קופסאות בסך 17.00 ל"י

שמי

כתובתי

סמן X במלבן ליד כל מוצר בו אתה מעוניין וצרף צ'ק או המחאת דאר.

קולין טור, עמוד התווך של דרבי המטפסת במעלה הטבלה

התכסיס של ההולנדים

באירופה מרבים עדיין לדבר ב"משחק ה" שנה", זה שנוערך בחודש שעבר באנטוורפן בין נבחרות בלגיה והולנד (0:0) במסגרת השלב המוקדם של הגביע העולמי.

היריבות בין שתי נבחרות אלה היתה תמיד עצומה ועתה, כאשר גורל הכרטיס למינכן תלוי במשחקים ביניהן, אין פלא שהמתח היה בשיאו. המאמן הצי'כי של נבחרת הולנד, פאדרונק, סרב למסור לעיתונאים את הרכב נבחרתו ואז החליט המאמן הבלגי ריימון גותאלס לעשות אותו דבר. אבל לפי התקנון חייבים שני המאמנים למסור שעה לפני המשחק לידי השופט את ההרכב על טופס רשמי. שם הם מציינים את 11 הפותחים במשחק ועוד חמישה כדורגלנים מחליפים, על מספריהם. פאדרונק היה הראשון שכתב את הרכב נבחרתו אבל קרויף הופיע כמספר 14 וברוקאמפ כמספר 12. האמנם לא ישחקו שני כדורגלנים אלה בהרכב הפותח?

כאשר עלו הנבחרות על כר הדשא נראו שני ה"11 הראשונים. זה הרתיח את הבלגים שהורו לאחר מכן כי אילו היו ההולנדים מבצעים חילוף תוך כדי מהלך המשחק, היו מגישים עירעור רשמי לפי"א. לטענת הבלגים הכניסו כבר ההולנדים שני חילופים בהרכב הרשמי ולא יכלו לעשות חילוף נוסף.

השופט האנגלי קית ווקר, שניהל את המשחק, טען כי מבחינתו לא היו כל בעיות. "ברור" קאמפ וקרויף, שהופיעו בטופס שנמסר לי, הת-ייצבו בהרכב הפותח. אם היו ההולנדים עושים חילופים זה היה חוקי". הבלגים שכחו רק דבר אחד: כדורגלן עשוי להפצע גם בעת החימום שלפני המשחק. זה בדיוק מה שקרה להם לפני כמה חודשים כאשר ואן-מור נפצע בעת החימום לפני המשחק עם דגמארק והוחלף ברגע האחרון.

משחקיה האחרונים, השחקנים מעריצים "דוק" ומוכנים ללכת עבורו באש ובמים.

זו גם הסיבה שקפטן הנבחרת, בילי ברמנר, הרץ האדמוני של לידס יונייטד, יצא לאחרונה באזהרה להנהלת ההתאחדות הסקוטית לא להעניש את דוקרטי. מסתבר שהמנהל הסקוטי מתח ביקורת על שיפוטו של ההולנדי קורבר שניהל את המשחק בין סקוטלנד ודנמארק בגלאזגו. ביקורתו של דוקרטי עוררה רוגז בקרב עסקני ההתאחדות הדורשים להעמידו לבירור.

אומר ברמנר: "חברי האנגלים אינם מבינים מה כל הרעש והם לועגים לנו. ובצדק. הבוס שלהם, סר אלף ראמזי, לא הועמד מעולם לבי-רוך על דברים שאמר, אפילו כאשר כינה את כדורגלני ארגנטינה 'חיות', אם ינקטו בצעדים משמעותיים נגד דוקרטי בטוחני שכמה משחקני הנבחרת, כולל אני, נהיה מאוד מאוכזבים."

בטבלה ושוב נוצחה בגמר הגביע. ואלנסיה סר בלת העונה מגל פציעות. במשחק אחד עמדו לרשות דייסטפאנו רק 12 כדורגלנים בריאים מתוך סגל של 25 והוא נאלץ להציב בשער את השוער מספר 4 שלו. בואלנסיה החלו רווחות שמועות שדיסטפאנו יפוטר מתפקידו.

איסטהאם חוזר לאנגליה

לפני פחות משנה הועיקה קבוצת סטוק סיטי את שחקנה הוותיק ג'ורג' איסטהאם מדרום-אפריקה כדי לעזור לה במאמציה להעפיל לגמר גביע הליגה. איסטהאם, לשעבר שחקן נבחרת אנגליה, חזר לסטוק והבקיע את שער הנצחון בגמר גביע הליגה נגד צ'לסי (1:2).

בתום העונה חזר איסטהאם לדרום-אפריקה שם שיחק ואימן בעת פגרת הקיץ. עתה נמצא

כדורגל סובב עולם

מאת: שאול רוזנברג

ווילי יהיה "ילד טוב"

ואם הזכרנו כבר את הסקוטים אז נשאר בתחום זה. אחד מכדורגלני הנודעים של סקוטלנד, ווילי ג'ונסטון שהופיע בשנים האחרונות בקבוצת רינג'רס גלאזגו, הועבר בשבוע שעבר למועדון האנגלי ווסט-ברומיץ'. הוא חתם על החוזה 24 שעות אחרי שסיים ריצוי עונש הש-עיה של 67 ימים שהוטל עליו ע"י וועדת המש-את רגלו. הפעם נימנה על המנצחים. הרחה מעת הסקוטית. ג'ונסטון נחשב לאיש הפראי של הכדורגל הסקוטי והוענש פעמים רבות. עתה הוא מקווה לפתוח דף חדש באנגליה. מעניין כי כמה כדורגלנים סקוטים, שהירבו ל-הסתבך כאשר שיחקו בליגה הסקוטית, שומרים על דף נקי מאז הצטרפותם לקבוצות אנגליות: רוי בארי וקולין סטין (קובנטרי) פיטר קורמאק (ליורפול) ופראנק מונרו (וולבס). "כל הבעיות שלי בסקוטלנד החלו בכך שלא ידעתי להתגבר על יצרי כאשר פגעו בי. השופטים היו תמיד מענישים אותי ולא את זה שפגע בי לראשונה. השחקנים ידעו זאת והיו מתנכלים לי בכוונה. למדתי לקח. אני מבטיח להיות עתה ילד טוב," אומר ג'ונסטון.

הבעיות של דייסטפאנו

זוכרים את אלפרדו דייסטפאנו, החלוץ המר-כזי הגדול של ריאל מדריד בימי זוהרה? ב-ימים אלה לא מאיר המזל פניו לאלפרדו, מאמנה של קבוצת ולנסיה הנמצאת במרכז הטבלה ה-ספרדית וזכתה רק בארבעה נצחונות מ-13 מש-חקים העונה. ואלנסיה התרגלה לימים טובים יותר מאז החל דייסטפאנו לאמנה. בעונתו הרא-שונה (1971) זכתה הקבוצה בתואר האליפות והגיעה לגמר הגביע. בעונה שעברה דורגה שניה

איסטהאם בן ה-36 שוב בסטוק ולאחרונה מינה אותו המנהל טוני וודינגטון כעוזרו. מדי פעם הוא עדיין לוקח חלק במשחקים במטרה לעזור לסטוק להחליף מהחלק התחתון של הטבלה.

רוח ספורטיבית למופת גילה חלוץ ליורפול ג'ון טושאק (משמאל) כאשר ניגב את הבוץ מפניו של שוער בירמינגהאם מייק קאלי בעת המשחק הדרמטי בו ניצחה ליורפול

הוא רגיל לזכות בפרסים וגביעים. הוא אחד הכדורגלנים הנודעים ב-עולם. אבל כאשר זכה בפרס הראשון שלו בגיל 11 לא היה מאושר ממנו. כן, זהו בובי מור כיום קפטן נבחרת אנגליה וקבוצת ווסטהאם.

גיבוי מוחלט ל"דוק"

סקוטלנד מקווה לשחק בשלבי הגמר של הגביע העולמי לראשונה מאז 1958. והאיש ה-אחראי לכך יותר מכל הוא מנהל הנבחרת טומי דוקרטי שבנה נבחרת חדשה שעשתה חיל ב-

הכדורגל האורוגוואי נמצא במשבר כספי. למעשה, מזה כמה שנים יכולים רק שני המועדון נים הגדולים, פניארול ונאסיונאל, לשאת בעול. אבל לאחרונה נתקלו גם הם בקשיים. פניארול נאלצו למכור שניים מכוכי הנבחרת, השוער לאדיסלאו מאזורקביץ' והחלוץ פדרו רוצ'ה ה' משחקים כיום בבראזיל. בשבוע שעבר הודיעו שחקני פניארול להנהלתם כי יפתחו בשביתה אם לא יקבלו מיד את הכספים המגיעים להם. מסתבר כי מזה כמה חודשים לא קיבלו השחקן נים את המענקים שלהם ותשלומים אחרים. כמה מנהלי המועדון נאלצו איפוא להוציא כספים מכיסם כדי להרגיע את השחקנים.

לודוויג ("לוגי") מילר היה עד תום העונה שעברה הבלם של קבוצת בורוסיה מנשגלאדבך בשורותיה משחק כיום הישראלי שמואל רוזנטל. בעת משחק שמינית גמר גביע אירופה נגד אינטר מילאן שהיה אשתקד בברלין, שבר מילר את רגלו ולא שיחק יותר במשך העונה. בעת פגרת הקיץ החליט הנס וייסוילר, מנהלה של מנשגלאדבך, למכור את מילר להרתה ברלין. הבלם מוצק הגוף, ששיחק בזמנו גם בנבחרת הגרמנית, נפגע שוב והחמיץ משחקים רבים. עם החלטתו עשה את הופעתו הראשונה נגד... בורוסיה מנשגלאדבך, באותו איצטדיון בו שבר את רגלו. הפעם נימנה על המנצחים. הרתה זכתה בנצחון 1:3.

רכישות חג המולד

חג המולד ממשמש ובא וזוהי תקופת הקניות המשפחתיות באנגליה. אבל נראה כי גם מנהלי קבוצות הכדורגל מזדרזים לצאת לשוק כדי לרכוש שחקנים חדשים לפני צאת השנה. ואכן בסוף השבוע האחרון הורגשה פעילות ערה ביותר בשוק ההעברות. החל במצווה דון האו, מנהלה של ווסט-ברומיץ' ששילם 130 אלף לייש עבור וילי ג'ונסטון, הקיצוני השמאלי של קבוצת רינג'רס. גם הארי קאטריק, מנהלה של אברטון, יצא לסקוטלנד כדי לתגבר את קבוצתו. הוא רכש את ג'ו הארפר, החלוץ ה' מרכזי של קבוצת אברדין ומלך השערים של ה' ליגה הסקוטית זו העונה השניה ברציפות. קאטריק שילם 180 לייש עבור הארפר אבל כעבור שעה קלה כבר החזיר לקופת מועדונו 100 אלף לייש כאשר מכר לקריסטאל-פאלאס את אלן וויטל, שחקן נבחרת אנגליה הצעירה. וויטל הוא השחקן החמישי שפאלאס רכשה הער' נה קדמו לו צ'ארלי קוק ופאדי מאליון (צ'לסי), דון רוג'רס (סווינדון) וג'ון פיליפ (איירדרי).

נבחרת הכדורגל של מערב-גרמניה אינה משתתפת במשחקים המוקדמים על הגביע הער' למי כיון שבתור המדינה המארחת היא זוכה בהופעה אוטומטית בגמר. אבל מנהל הנבחרת הלמוט שן אינו מתכוון לשבת מן הצד ולצפות להתפתחויות. הוא דאג כי נבחרתו תהיה בפעיל' לות מתמדת. גרמניה תקיים לא פחות מ-15 משחקים בינארציים רשמיים מראשית 1973 ועד מאי 1974, חודש לפני פתיחת משחקי הגמר. וזוהי התכנית המפורטת:

1973: 14 בפברואר (מינכן) נגד ארגנטינה; 28 במרץ (דיסלדורף) נגד צ'כוסלובקיה; 9 במאי (מינכן) נגד יוגוסלביה; 12 במאי (האמבורג) נגד בולגריה; 16 ביוני (ברלין) נגד בראזיל; 5 בספטמבר (מוסקבה) נגד ברית המועצות; 10 באוקטובר נגד אוסטריה; 13 באוקטובר נגד צרפת; 14 בנובמבר (גלאזגו) נגד סקוטלנד; 24 בנובמבר נגד ספרד. ב-1974: 23 בפברואר (מאדריד) נגד ספרד; 26 בפברואר (ברומא) נגד איטליה; 27 במרץ נגד סקוטלנד; 20 באפריל נגד הונגריה; 1 במאי נגד שבדיה.

עוד שנה לגיוני

גיוני היינס, קפטן נבחרת אנגליה לשעבר שהופיע שנים רבות במדי פולהאם הלונדונית, מתקרב ליום הולדתו ה-40. אבל גיוני לא תלה עדיין את נעליו. בימים אלה הוא מבלה חופשת מולדת בלונדון לפני שישוב בחודש ינואר ל' דרוס-אפריקה כדי להופיע עונה נוספת במדי דרבאן סיטי. מסתבר כי גיוני מצוי עדיין בכושר מצוין. בעונה שעברה הבקיע 10 שערים במדי דרבאן סיטי ובשבוע שעבר הופיע במשחק צדקה בלונ' דון עם ותיקי בריטניה נגד ותיקי אירופה (ה' אורחים ניצחו 4:5). אבל גיוני חושב כי הוא מגיע לסוף הדרך: "איני רואה כיצד אוכל להמ' שיך יותר מאשר עונה אחת" אומר היינס.

חלומה של העלמה פאם מארלבורו היא לשפוט במשחק גמר הגביע ה- אנגלי באיצטדיון "וומבלי" בעיקר אם תופיע במשחק זה הקבוצה הא- הובה ארטנל. פאם היא שופטת מוסמכת במגרש ואם לארבעה בבית.

מה מחפש הכלב בתוך השער? אולי את הכדור שנעלם. נראה כי השוער המשועמם אינו מוטרד כלל.

**FOR MEN
ONLY**

לגברים בלבד !

כסיני גילוח Kings Men קצף לגילוח Luxury Shave מי קולון Cool-Off משחת גילוח Shaving Cream
קום לשיער Hairdressing Cream מי פנים לאחר הגילוח After Shave Lotion ריאוורנט Cologne Stick

KINGS MEN

לאחר מכן. כשוער כמובן שעקבתי במיוחד אחרי זה שניצב בין הקורות של רומניה — ראדוקאנו גבה הקומה. הוא היה נפלא ומנע מאתנו להבקיע עוד שני שערים „בטוחים“. לא התפלאתי כאשר היה לאחר מכן לאחד השוערים הטובים באירופה והצטיין גם במשחקי גמר הגביע העולמי במכסיקו.

אני זוכר גם את הבלם גבה הקומה נונוילר ואת החלוץ המרכזי המצוין אנקה שהכניע אותי פעמיים. זהו מריח שערים מסוכן. אני מקווה שלא אפגוש אותו ב„בלומפילד“ ביום רביעי. אבל השחקן הטוב ביותר של הרומנים במשחק זה היה ללא ספק הקיצוני לוצ'סקו. הבחור הזה גרם לנו צרות צרורות בכל 90 הדקות והבקיע את השער השני מתוך השלושה שספגנו.

כל העוקב אחרי הכדורגל העולמי יודע כי רומניה הפכה בשנים האחרונות לנבחרת בדרגה גבוהה ביותר. לפני כשלוש שנים הפתיעו הרומנים כאשר סיימו בתיקו 1:1 עם אנגליה ב„וומבלי“. בעת משחקי גמר הגביע העולמי במכסיקו ראיתי את הרומנים בפעולה. הם שובצו בבית הקשה ביותר — עם בראזיל, אנגליה וצ'כוסלובקיה, והם הצליחו גם לגרום כאבי ראש קשים לשתי הגדולות. האנגלים ניצחו אותם בקושי רב 0:1 בעוד שעם בראזיל ניהלו משחק מרתק שהסתיים בנצחון אלופי העולם, 2:3. מרבית השחקנים שהופיעו במכסיקו עדיין מהווים את שלד הנבחרת הרומנית. וזהי ערובה מספקת לכך שצפוי לנו משחק קשה מאוד ביום רביעי.

אין לי ספק שחברי ואני נעשה הכל כדי להצליח מול הרומנים. אבל שוב, אל לנו לשכוח שזהו למעשה רק משחק אימון. בדרך לסאול. משום כך אין להתייחס דווקא לתוצאתו הסופית אלא לעקוב אחרי המשחק שלנו ולראות באיזו מידה אנו נמצאים על הדרך הנכונה.

ביום ראשון נתכנסנו שוב, חברי ל הנבחרת הלאומית, למחנה מוען סגור. מחנה כזה פרושו דבר חדש: הנבחרת עומדת לפני מבחן נלאומי נוסף. ואכן ביום רביעי ב-17 נתמודד באיצדיון „בלומפילד“ נגד נבחרתה הלאומית של מנייה, שמטעמים דיפלומטיים תוענבחרת הליגה הרומנית.

עבורנו יהיה זה שינוי מסויים בנוף המבחן שלנו במסגרת ההכנות לטורניר סאול. כי ההכנות התחלנו למעשה ברגל שמאל בגלל האפשרות לארגן תכנית מדוייקת של משחקי מבחן בעקבות סירובן של נבחרות וקבוצות רופיות לבוא לכאן או לארח אותנו אצלן. ומכיון שאי אפשר להשאר באפס-מעשה, נא המאמן אדמונד שמילוביץ תחליף בדמותן קבוצות מן הליגה הלאומית. אין אלה משחקי מבחן ולכן אל לנו להתרשם מתוצאותיהם. שחקנים אלה מהווים למעשה אימון לשחקני נגל, כדי לאפשר לקבוצה להתגבש ולשחק עם להסתגל איש לחברו. זאת בעקבות השינויים החלו בהרכב כתוצאה מעזיבתם של כדורגלנים נוספים כמו שפיגלר, שפיגל ורוזנטל והכנסתם ל צעירים או כאלה שלא נימנו בעבר על הליגה.

הפסד בבוקארשט

המשחק נגד רומניה יאפשר לנו לאמוד את חנו הנוכחי. אבל אל לנו לראות אותו כמבחן לעדי. משחק בינלאומי בודד, הנערך אחת במה חודשים, אינו יכול לשקף את כושרם אמיתי של השחקנים. לשם כך יש להעמיד את הנבחרת לסדרה שלמה של משחקי מבחן.

לי אישית תהיה זו הופעה רביעית בשער נבחרת מול רומניה. אני זוכר היטב את הופעתי ראשונה מול הרומנים, שהיתה לפני קצת למחמש שנים בבוקארשט. רק שלושה שחקנים, הנימנים על הסגל הנוכחי שלנו שיחקו רחמים טלבי, ג'ורג' בורבה ועבדכם הישן. שני הבלמים היו חברי לקבוצת הפועל תחיתקה יצחק דרוקר ושמואל רוזנטל. „שמ“ היחפני ומיקו בלו שיחקו כמגינים בעוד ברכו השדה הורכב אז משני „השינים“ בתור פת משה עסיס וקפטן הנבחרת היה רובי יאנג. למרות שנוצחנו 3:1 היה זה לדעתי המשחק טוב ביותר של הנבחרת הישראלית באותה ת. הובלנו בהפסקה משער נפלא של ג'ורג' בורבה אבל ספגנו את שלושת השערים בעשרים דקות האחרונות.

לוצ'סקו עשה צרות

זכורים לי היטב כמה מן הרומנים שהתייצבו שלנו באותו יום ושראיתי אותם בפעולה גם

4 הפעם הרביעית נגד רומניה

ניקולה ראדוקאנו היה נפלא במשחק בבוקארשט ב-1967

טורו של יצחק ויסוקר הכועל כ"ת

כלט אוירי במשחק התיקו 0:0 בין
הפועל פ"ת והפועל כפר-סבא (מי-
מין: אברהם מרצ'ינסקי משמאל —
יחיאל סאלם)

ידיעות

המחשבות

כתוצאה מדברים אלה נוצר מצב שהכדורגל-נים הירושלמים פיתחו בתת-ההכרה רגשי נחיתות כלפי חבריהם ממרכז הארץ. הם רואים בהם שחקנים שונים, טובים ומיוחסים מהם.

בואו ניקח את הקבוצות התל-אביביות. הייתי אומר כי כ-70 אחוז מהשחקנים שלהם נימנו במשך השנים על סגלי הנבחרות השונות. זכורים לי מקרים רבים שכדורגלן תל-אביבי הצטיין במשחק הליגה בשבת וכבר למחרת בבוקר הוזמן לאימון הנבחרת.

ניפוי ברגע האחרון

לנו הירושלמים לא קרו ניסים ונפלאות כאלה. וכאן אני בדיעה אחת עם חברי החיפני יצחק אנגלנדר שכתב בגליון הקודם של "גול" על יחס של איפה ואיפה. היה לי הכבוד להמנות בעבר על סגל הנבחרת הלאומית. כאשר הייתי מגיע למשרדי ההתאחדות, או לכל מקום מיפגש אחר של הנבחרת, נוכחתי מיד כי הכדורגלנים התל-אביבים מתנהגים שם כ"בעלי-בתים". היחסים שלהם עם חברי הנהלת ההתאחדות היו יותר מאשר ידידותיים. הם נהגו להצטחק עימם ולהתחבק בעוד שלנו, "הזרים" מירושלים, חיפה ומקומות אחרים, אנשים אלה כמעט ואינם מוכרים אם כי עם כמה מהם עשיתי הכרה עת התנהלו דיוני וועדת עציוני בירושלים.

להרגשת התיסכול של הכדורגלן הירושלמי יש כמובן השלכות על משחקו. כדורגלן ירושלמי יודע היטב כי עליו להיות "סופר-סטאר", כלומר לשחק בשתי דרגות טוב יותר מאשר הממוצע, כדי שיוזמן לנבחרת.

זכור לי היטב שחקן קבוצתי לשעבר, שאול מזרחי. כאשר אימן גיולה מאנדי ז"ל בישראל, אמר על מזרחי שהוא מבחירי הבלמים בארץ. ושאל היה בין 18 השחקנים שעמדו לצאת לטורניר באסיה. במוצאי-שבת, כמה שעות לפני הנסיעה, קיבל מזרחי מברק המודיע לו שהוחלט לגופתו וכי כדורגלן אחר יתפוס את מקומו. ומה עם חברי אלי בן-רימון? החלוץ המרכזי של הפועל, שמאמן לאומי אחד אמר עליו כי לקחו אותו למשחקים בארצות הברית רק כדי של-ירושלים השלמה יהיה ייצוג בנבחרת.

אבל העובדה כי המרחק מירושלים לתל-אביב אינו מהווה יותר מכשול, מורגשת התקדמות בקרב הקבוצות הירושלמיות. בית"ר ירושלים היתה סגנית האלוף בעונה שעברה בעוד שהפועל ירושלים העפיל לגמר הגביע. הישגים אלה מוכיחים כי משהו זו בכדורגל הירושלמי.

ואני תקווה כי עובדות אלה לא תעלמנה מעיניהם של האחראים לנבחרות במרכז הארץ. אין לי ספק שהספורט בירושלים הולך ומתפתח וטימו יבואו גם ההישגים. נקווה שיגיע גם היום שהחישוב היחיד לקידומו של ספורטאי יהיה מקצועי טהור, ללא חשבונות אישיים, חישובים מפלגתיים וכו'. אז נצא כולנו נשכרים.

בכתבתי הקודמת התייחסתי לקר לאוהדי הספורט הירושלמים, וניו להתעכב הפעם על הספורט-עצמם. אולי זה יראה קצת יומ-מציד לכו ולנתח מה דמות לספורטאי ירושלמי, אך השנים נותנות אותם אני מבלה במיגרשי יורגל בבירה, נתנו לי את הכלים להבין לנפשו של הספורטאי ה-שלמי. כמובן שאני מתייחס בעי-לשחקני הכדורגל אך אין ספק כי מהדברים שאומר כאן תואמים ספורטאים בענפים אחרים.

פי שידוע לכולכם, ירושלים לא העמידה ספורטאים מפורסמים במיוחד. עובדות העלו אצלי לא פעם את השאלה: האם לנו אנו הירושלמים מן התל-אביבים?

מסקנה הראשונה שהגעתי אליה היתה כי וונות הצעירים של ירושלים לא נופלים, אפילו עולים, על אלה של תל-אביב. ויש "קבלות" בנקודה זו: קבוצות נוער ירושלים של הפועל ובית"ר, הגיעו בשנים ה-ונות להישגים לא מבוטלים כולל זכייה בת-המדינה לנוער. נשאלת השאלה: מה לנוער זה כאשר הוא מגיע לגיל המאפשר טול חלק במשחקי הקבוצה הבוגרת?

נניח דעתי סובל הנוער הירושלמי מחוסר ת לב מספקת, הכנה טובה ויסודות מעור-אני זוכה היטב את תקופת נעורתי, כא-ייתי בן 15-16. בתקופה זו לא היתה קבוצת נוער מסודרת בבית"ר. כאשר גו לליגה המחוזית, הייתי חייב לדאוג לבגדי הספורט שלי ולהתלבש לקראת ק תחת כיפת השמיים. הרבה רצון ואהבת קים היו דרושים כדי להתמיד בצורה כזו. ולום החזיקו מעמד. רבים מחברי לקבוצת, שהיו בעלי פוטנציאל שלא נפל משלי, לאורך דרך תחתיתם זו.

רגשי נחיתות

שר הגעתי לקבוצה הבוגרת נתקלתי שוב במשפט אופייני לכל המאמנים: "אתם למים שונים תכלית שינוי מכל הקבוצות ת שעבדנו עימן." לשאלתי במה מתבטא ל באה התשובה: "אתם לא אוהבים להת-חסרים לכם היסודות של הכדורגל."

י טענה רצינית וחמורה מאוד אך חושבני מסוגל גם להשיב עליה. ניקח למשל את י, בית"ר. אנו מתאמנים במיגרש שאינו לנו. משום כך זמן האימונים מצומצם למעשה ברצונם הטוב של בעלי הבית. הטענה על חוסר יסודות הרי זו בעיה של אנשי מקצוע בעלי רמה המוכנים לבוא לים ולעבוד עם שחקני הנוער.

טור
האישי
של

אודי
רובוביץ'
בית"ר ירושלים

יתר על כך: גם לא כל המאמנים של הקבוצות הבוגרות עשו מאמץ לעלות לירושלים מדי יום כדי לאמן את הקבוצה. ואלה שהיו מוכנים לעשות זאת, לא נימנו תמיד על השורה הראשונה של המאמנים בארץ.

משה עסיס
העסק מבוסס בעיקר על אוכל

רוזנדרון, סאלם. תמצא כאן גם את ה-מאמנים שלהם — רדלר, פוקס, שניאור, שמילוביץ, שווייצר, מירמוביץ, מאליס ו-הארי גיים. באים לכאן עיתונאי ספורט רבים, וספורטאים מכל הסוגים — כדוריי-דניות, אתלטים, מרימי משקלות, שחקני טניס — אנחנו לא מכירים אותם בשמות, אבל לפי בגדי האימון שלהם, תמיד אפשר לזהות לאיזה ענף ספורט הם שייכים.

אולם ה"מילק-גול" מחולק לשניים, וב-ימי רביעי וחמישי מורגשת תכונת שיא במקום. הסיבה? — לשימעה'ה ולרומנו סוכנות "טוטו", והטפסים ממולאים בקד-חתנות לקראת סוף השבוע. בימים אלה פתוח ה"מילק-גול" עד השעות הקטנות של הלילה. "אין לנו אמנם טור או נוסחות משלנו", אומר שימעה'ה, "אבל אנחנו מ-ייעצים פה ושם, מקבלים עצות מאוהדים לקראת השבת, ובסך הכל חיים את ה-כדורגל כמעט כל ימות השבוע."

מה יכול להציע ה"מילק-גול" לקהל האוהדים והספורטאים המתכנס בין כת-ליו? "במהותו — המקום הוא מילק באר ולא סטקיה", מדגיש רומנו, "וכל מה ש-אפשר לקבל במילק בר מקבלים פה. מלבד ברי החלב, אפשר לאכול כאן ארוחות ב-שריות, קרות בעיקר — של פלאטות ומנות ראשונות, וכמו-כן מיני תבשילים". על המטבח שלהם אחראי טבח מקצועי, אך הם שניהם משרתים ומשמשים את הזו-ללים.

קצת קשה להאמין, אך הם מבקרים מידי יום בעסק, ואפילו שוהים בו שעות ממושכות, ובעצם — נעדרים ממנו רק בשעות האימונים של קבוצותיהם. "ברור שהעבודה בעסק מתנגשת לעיתים עם ה-כדורגל", מגיב רומנו, הדברן בין השניים,

קצת קשה היה להאמין שמי ששיטא את רחבת הכניסה ל"מילק גול" ברחוב אבן גבירול בתל-אביב, היה כדורגלן ה-נבחרת בעבר — שימעה'ה כהן. גם שעת הבוקר המוקדמת הפתיעה אותנו, משמ-צאנו גם את שותפו לעסק — משה (קיש) רומנו, שחקן הנבחרת היום, טורח על עיר-בוב הסלטים והכנתם לקראת ההגשה בפני הרעבים המשכימים קום.

אבל מה לא עושים למען העסק?

שימעה'ה וקיש, חברים מנוער — עוד מן הימים בהם שיחקו בצוותא בקבוצת הכדורגל של שמשון ת"א, משחקים היום בקבוצות נפרדות — כהן בבית"ר ת"א ורומנו — שנשאר נאמן למדים השמשו-ניים. את ה"מילק-גול" שלהם, הם פתחו לפני כשנתיים באחד הרחובות המרכזיים של תל-אביב, וההשקעה מוכיחה את עצמה.

הצמד

מאבן-גבירול

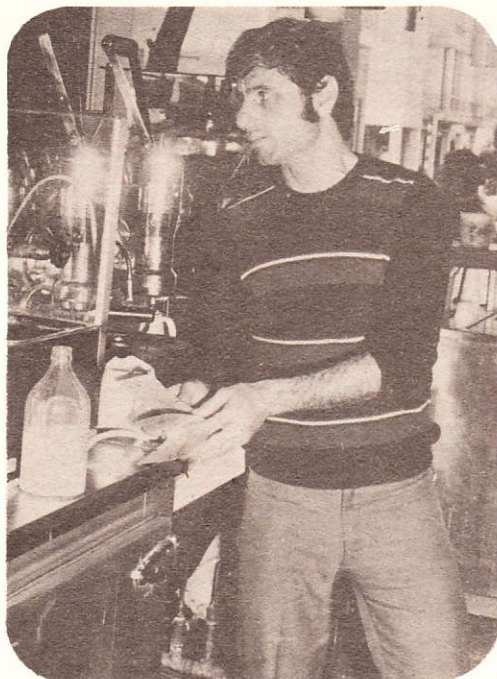

"כדי לא בא הנה?", שואל בחיור רומנו, "כולם. אתה יכול למצוא כאן שחקני כדו-רגל, מכל הקבוצות בגוש דן — פרימו, אבי בנימין, בן-יהונתן, שפיגל, נוריאלי,

עד שיחליטו המוסדות הנוגעים בדבר, מהו מעמדם האמיתי של ה-כדורגלנים בישראל, יזרמו עוד מים רבים בירדן. חובבנים; חובבנים ל-מחצה; מקצוענים; מקצוענים-למח-צה — יבוא יום וההגדרה המתאימה תהיה מנת חלקם של כל הבועטים בכדור בארץ.

אבל עד אז, עד אותו יום בו יוכל כדורגלן להכריז על עצמו — כמק-צועני ללא כל חשש, הם צריכים ל-הבטיח את מעמדם בחיים, ולבססו בעיקר — מבחינה כלכלית. אין זה סוד שרבים מאוד, בעיקר — הטובים שבהם, מקבלים כסף וטובות הנאה תמורת אימוניהם ומשחקיהם בשבת, אבל כל עוד לא ניתנה לתמורה כס-פית זאת, גושפנקה רשמית, יכול זרם הכסף להיפסק כבר מחר. ומה הם יעשו אז?

ארבעה כדורגלנים לפחות, פתרו את הבעיה בצורה די מקורית ודי מבוססת, וכבר בשלב זה הם יכולים להרשות לעצמם לתלות את נעליהם בחדר הזכרונות, ול-שהות יותר ויותר בעסק המכניס שלהם — המיזללות. הלכנו לבקר אצל הארבעה, ש-הם בעלים לשלושה בתי עסק — שניים בתל-אביב, ואחד בנס ציונה.

שימעליה כהן
"אנחנו מייצעים פה ושם"

דמי שכירות, אבל בשלושה-ארבעה חודשים ראשונים, הלך לי קלף לא נורמאלי, והצלחתי לרכוש את המקום ואפילו להחזיר את ההלוואה. בחור מאושר בן-שמעון!

הקליינטורה של "פונדק הסקציה" מבוססת, לדברי בעליו, על 70 אחוז מבקרים מן החוץ. הפונדק נמצא על אם הדרך והרבה נוסעים מבקרים אצלי, הוא אומר, "כל החברה מנסה ציונה מבקרים כאן בקביעות — שטמברג (כשבא לביקור), צווייג, הלחמי, איריס ואפילו השחקנים של מרמורק ושעריים".

למשחקי הכדורגל ולתוצאותיהם — אין כל השפעה על מבקרי הפונדק. מי שצריך לאכול — בא להכניס משהו לפה, אפילו אם הקבוצה שלו הפסידה בשבת. אבל תמיד קורה שאם שמתי איזה גול בשבת, באים להציץ, לראות או לטפוח על ההשכם, ולומר כמה מילים, מחייך גברי.

הדבר הבולט ביותר לניכנס ל"פונדק הסקציה" הוא ג'ורג' באסט. שתי תמונות ענק שלו, בתוספת של מספר תמונות בגודל סביר, מדובקות על הקירות. גברי הוא מעריץ גדול של הכדורגלן האירי פורק — משמעת, ותמונתו, כך הוא מאמין, עשויות גם למשוך למקום יותר חברה צעירים.

עכשיו, בימים האחרונים, בעקבות סוכו עם בית"ר, אין גברי בן-שמעון מתאמן, והוא מקדיש יותר זמן לפונדק. לידו עוזרים אחותו — גולי, ובחור צעיר וחביב — ראובן. עכשיו הוא נח. אבל מה היה סדר היום שלו קודם לכן?

"הייתי קם ב-12 או אחת, נוסע להתאמן, חוזר בסביבות 5-6, ובא להעפוף מבט, לראות איך הולך", הוא אומר, "היום — אני לא מתאמן אז אני בא לנוח פה..."

מילה על כדורגל וספורט. אבל העסק מבוסס בעיקר על אוכל.

עסיס, הנמצא במקום בשעות הבוקר המוקדמות ובשעות הלילה, טוען שאפשר להרגיש לפי תנועת המבקרים בבאר, מהי קירבתו של היום אל סוף השבוע. בתחילת השבוע ובסופו, אפשר להגיד שישנה התעניינות רבה בכל הנוגע למשחקי הקבוצה. בימים שבין זה ובין זה — קצת יבש מבחינה ספורטיבית...

"במשך שבעה שבועות כמעט ולא ראיתי צילו של מכבי", מחייך עסיס, "עכשיו כשניצחנו את מכבי יפו, נצחון ראשון אחרי תקופה ארוכה, השתנתה ההרגשה של השחקנים והאוהדים, ובאו לבקר כאן רבים יותר".

את הרווחים נשאר לקופה הרושמת של "דרכי באר". מעניין רק שבשעת הקמת העסק לא נעזר משה עסיס בכל תמיכה כספית מצד אגודת מכבי תל-אביב. הוא השקיע במקום את הכסף אותו צבר בעת שהותו, לפני למעלה משנתיים בארצות הברית. היום הוא נעזר בשני אחיו, ומי שאינו מכיר מיהו מי ביניהם, יכול לטעות בנקל ולהחליפם אחד בשני. הם — השלושה (פלוס עובד נוסף — דודו), משמשים כמגישים, בעוד על המטבח ממונה טבח מקצועי.

מהו הספסאליטה של המקום? — שאלנו לפני שעזבנו. "אתה תצחק ואולי לא תאמין אבל דווקא קרם הבואריה שלנו", עונה משה עסיס, "יש לי לקוחות — מ-ארבעה מילק-בארים, הבאים להזמין את הבואריה שלי למכירה בעסק שלהם..."

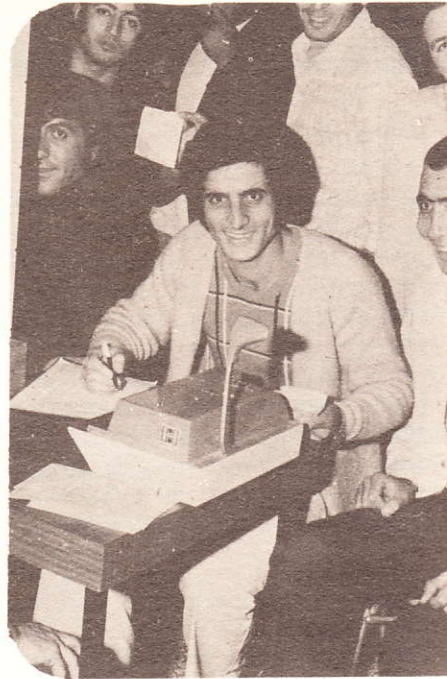
באסט בנס-ציונה

נס ציונה, לעומת תל-אביב, היא כעין עיירה של המערב הפרוע. אולי לא מבחינת אורח החיים שלה, אך לפחות מבחינת המראה החיצוני: רחוב ראשי, שלאורכו, מ-שני צדדיו, פזורים עסקים וחנויות שונות, ירדת מן הרחוב הראשי — נקלעת לעולם אחר, כפרי משהו.

ממש על אם הדרך, ממש בכניסה לנס ציונה, ניצבת סטקייטו של גברי בן שמעון, שחקן-הברוגז של בית"ר תל-אביב. הסטקייט, "פונדק הסקציה" (ע"ש סקציית הכדורגל של נס ציונה), אולי אינה מפוארת כדומותיה בתל-אביב, אבל לבטח ריווחית בדיוק כמותן, אם לא למעלה מזה. ומה צריך כדורגלן מושבת-מאונס, יותר מזה?

"את הפונדק הקמתי לפני ארבע שנים", סיפר לנו גברי, "בזמנו קיבלתי הלוואה מן הסקציה לבניית המקום. בתחילה שילמתי

משה רומנו
"אנשים שבאים הנה באופן קבוע"

ל אינ ברירה וחייבים להתגבר. אם אנשים שבאים הנה באופן קבוע, בו חייבים גם להיות כאן."

אני לא חושב שהאוהדים של שמשון, לעשו את המקום למרכז ולמקום שות שלהם", אומר משה רומנו, "אבל שים היטב את התוצאות שאנו משיבשבת. באים אוהדים יושבים, מנתמה היה טוב, מה היה גרוע. שואלים הפסדתם, או מה קרה שניצחתם — אצלנו זה לא קורה הרבה בזמן ה-ון אבל אחרי מוצאי-שבת, חוזרים ה-ים למסלול הרגיל — ושוכחים אתחק".

לפני שיצאנו את ה"מילק גול", הספיק לזרוק מאחרי גבנו — "אל תשכח לרשוראים כאן גם מנהלי קבוצות. במאלה של שימעליה מבית"ר, אבל את המנהלים של שמשון לא רואים, היום פיטרו אותם..."

בואריה בדיזנגוף

רחוב התל-אביבי הידוע ביותר בעולם דיזנגוף, נמצא הסטקייט של משה עסיס, גלן מכבי תל-אביב. ב"דרכי באר" יים ספורטאים, אוהדים וסתם רעבים... ת לרחוב דיזנגוף, ההומה, כך גם ה-יה מלאה מפה לפה משך מרבית שעות

אם מהווה "דרכי באר" למרכז, מקום לרגל של האוהדים? — פחות או זה מה שקורה" מציין משה עסיס, חוז הגדול של המבקרים במקום הם צעירים, הבאים להחליף פה ושם

ראלי) ויש לנו גם הנהלה יציבה ומסורה. העובדה שהעפלנו לראש הטבלה מביאה רבים לשאול: מהו סודה של קבוצת הכח? כי צד מסוגלת קבוצה שאינה משופעת בכוכבים, בקהל אוהדים גדול ובמקורות כספיים רבים, להוות משקל נגד לקבוצות וותיקות ולשמור זו השנה השלישית על מקום נכבד בצמרת?

הייתי אומר שעיקר כוחנו הוא בגיבוש ה"חברתי". המאמן הפך את הקבוצה ליחידה חברתית וטקטית ממושמעת כאשר מטרת הכלל חשובה יותר מכל דבר אחר. כמו בכל קבוצה קיימות גם אצלנו בעיות, אבל הן נחתכות ונגזרות מרות בפנים. אין צורך לדרבן אותנו באימונים ולא צריך להסביר לנו כי כל משחק הוא חשוב וקשה.

את הגנת הכח מכבי רמת-גן אין צורך להציג. כולם מכירים אותה כלוחמת ויציבה ומאזן שערי החובה שלנו מוכיח זאת בבירור. מאידך טוענים רבים כי נקודת התורפה של הכח היא חוליית הקישור. ולדעתי אין הדבר מדויק. אמנם לא רואים אצלנו משחק יפה ומתוחכם של ה"מקשרים" אך לעומת זאת רואים העברה מהירה מאוד של הכדור להתקפה, שמירה הדוקה על שחקני היריב וגם הבקעת שערים בשעת הצורך.

צ'יקו ומושיקו

תשה (מושיקו) יחיאל הוא כשרון העתיד של הכח. כדורגלן צעיר זה "רואה" היטב את המגרש, בועט ונוגח היטב, המיגבלה שלו היא איטיות יחסית ואם ישפר נקודה זו יוכל להגיע לגדולות. אשר מסינג הוא מסוג השחקנים שניתן לומר עליהם שהם עצלנים, קצת אדישים. אבל בשום פנים אי אפשר לומר שאין הוא "יודע" כדורגל. אמנם האוהדים כועסים עליו לעתים מפני שאין הוא שומר כראוי על שחקן יריב, אבל הוא מפצה אותם בכמה מבצעים מבריקים, שלעיתים שקולים כנגד ריצה ולחימה עקשנית. את חוליית הקישור משלים שלמה צ'פניק ב"משחקו החזק והגברי".

החלק "המפורסם" ביותר בקבוצה שלנו היא שלישיית החוד שגם אני נימנה עליה. את שלמה ג'ריב רכש הכח מקבוצת מכבי תל-אביב ואני משוכנע כי הגזלת מכבי מצטרפת על העיסקה. מאז בואו אלינו, בראשית העונה שעברה, הצליח להתאקלם בקבוצה כאילו נולד בה. ג'ריב הביקע שערים רבים וחשובים והפך לחלק חשוב בהתקפה הנחשבת כיום לאחת המסוכנות בליגה.

על צבי (צ'יקו) פרקש, נכתב רבות בזמן ה"אחרון וכל המוסיף גורע. הוא זומן גם לנבחרת הלאומית ואין לי ספק שגם שם ימשיך להפגין כושר טוב. המעניין בהקשר אל צ'יקו הוא שכבר לפני שנים מספר היו שהספידו אותו. גם המאמן הלאומי אדמונד שמילוביץ' לא ראה בו כשרון מיוחד בתקופה שאימן את הכח. אבל התקדמותו של צ'יקו לא נעלמה מעינו של "שמיל" התולה בו תקוות בנבחרת. הבעיה של צ'יקו בעבר היתה כי הוא היה משקיע בעת המשחק מרץ מיותר על דברים שמחוץ לכדורגל. דומה כי הוא נרגע עתה והפך לאחד החלוצים המסוכנים בליגה הלאומית.

יחד עם שחקן ההגנה שלנו דני הפטל, אני הכדורגלן הוותיק בקבוצת הכח מכבי רמת-גן. עברתי עם הקבוצה הרבה עליות וירידות ואני יכול רק לקוות שנוכל להתמיד בכושרנו הנוכחי ואולי, מי יודע, נזכה גם באליפות.

הקבוצה והיתה לכך השלכה מיידית גם על האוהדים. היו כאלה שהחלו לזנוח אותנו. כקפטן הקבוצה אין לי טענות כלפיהם. זוהי תופעה טבעית המחזקת את דברי שהקהל אוהב מנצחים. לאו-הדים שלנו יש הגירסות שלהם מדוע נחלשה הקבוצה. אבל אני חושב בכל זאת כי אנו השחקנים יודעים את הדברים טוב הרבה יותר.

כאשר הקבוצה מפסידה משחק אחד או שניים, מיד הופך המאמן, בעיניהם של האוהדים, לטקטיקן גרוע. האוהדים אינם באים בטענות אל השחקנים עצמם. את כל האשמה הם מטילים על ה"הנהלה", המאמן ואפילו המעסה והאפ-סנאי.

מחדל פסיכולוגי

אמנם אין זה מתפקידי לחלק ציונים למאמן ולהנהלה של הפועל חיפה. תפקידי הוא להשקיע מאמצים על המגרש ולעשות הכל כדי לעזור לקבוצה לזכות בנצחונות. אבל חושבני שאחטא לאמת אם לא אציין כאן כי אני זוכר בכל שנותי בהפועל חיפה, הנהלה כפי שיש לנו כרגע. המאמן ג'וני הרדי עושה עבודתו בנאמנות ותנאי האימון שלנו הם מן הטובים בארץ.

לכן חייבים להגיע למסקנה כי אם חורקת המכונה, משהו לא בסדר אצל השחקנים עצמם. במשך שנים אני שואל את עצמי מה מונע מהפועל חיפה להגיע להישגים של ממש? נראה לי ש-עתידי אני מתחיל לחשוף את הסיבות. תנו לבחורים שלנו אתגר בדמות קבוצה חזקה כמו מכבי ת"א, הפועל ת"א או בעונה זו גם מכבי יפו, ואני יכול להבטיחכם כי הפועל חיפה לא תרד מנוחתה. אולם אם תתייצב מולם קבוצה בינונית או פחות מזה, משתנה המצב לחלוטין. האמביציה נעלמת, המוראל יורד. במקום אלה באים אדישות ובטחון עצמי מופרז, שאין להם כל ביסוס. ו-התוצאות באות מעצמן.

וזה גם הסיבה לירידה התלולה שלנו

העונה מן הצמרת עד למקום העשירי. לא מדובר כאן על תנאי אימון, מ-שכורת נמוכה או מחדלים של הנהלה. אם יש מחדל, הוא פסיכולוגי וטמון בכדורגלנים עצמם. תשאלו כל מומחה המכיר את הכדורגל הישראלי ואיש לא יקבע כי הפועל חיפה היא קבוצה חלשה החסרה שחקנים טובים. הדיעה כללית היא כי זו קבוצה טובה, חסרת יציבות שאינה מפיקה מעצמה את מלוא יכולתה.

שני ההפסדים שלנו בסוף החודש שעבר נגד הפועל כפר-סבא והפועל באר-שבע, היו תולדה של חוסר רצון, אדישות ואי-אכפתיות שגררו בעקבותיהם חוסר משמעת טקטית ובסופו של דבר הפסד צורב. לשמחתי למדנו לקח משני משחקים אלה ואת התוצאות ניתן היה לראות בתיקו נגד הפועל תל-אביב ונצחון החוץ על הפועל מרמורק. אמנם לא שחקנו עדיין כדורגל טוב, אבל ל-פחות היה רצון לתקן את הרושם.

עם כל זאת אי-אפשר להתעלם מן המצב המעורפל אליו נקלעה הקבוצה מבחינה מקצועית ומוראלית לאור כל מה שעברה העונה. אובה קלימצ'בסקי, המאמן הגרמני שהדריך אותנו בהצ-לחה אשתקד, הכין את הקבוצה לקראת עונה זו בחוסר התלהבות. זאת בשל אי-רצונו להשאר כאן עונה נוספת. ו-אכן כאשר התחילו משחקי הליגה, לא היינו בכושר גופני מתאים. עתה, עם הסתלקותו של קלימצ'בסקי, חייב ג'וני הרדי להשלים את החסר וכתוצאה מ-כך אין אנו יכולים להפגין את מלוא יכולתנו.

אין זה סוד כי כמה מהשחקנים בק-בוצה היו ביחסי ידידות אישיים עם קלימצ'בסקי בעיקר אלה שהיו תגליות פרטיות שלו (גינדין, אינצ'י, אילון, ליפשיץ, א. כהן, י. דוד). עם עזיבתו, חלה נטייה קיצונית בכושרם.

לא נותר לנו אלא לקוות ששחקנים אלה ישכחו את העבר ויחזרו עד מה-רה לכושרם המלא, כפי שהציגו אותו בעונה שעברה. משוכנעני שכאשר כולם יתנו את המקסימום, תוכל שוב הפועל חיפה להנות את קהל אוהדיה ולחזור למקום שהיא ראויה לו — בצמרת הטבלה.

אבא גינדין — הלעג הפך לתשואות

במדי רמלה

ברמלה נחשב צביקה פיק כזמר צמרת, בזאת אין מטי-
לים ספק אפילו יריבי קבוצת מכבי רמלה הנמצאת במרכז
טבלת ליגה ב'. השבוע כשהוא נוטף זיעה ומגבת צבעונית
סביב צווארו פגשנו אותו בתום אחד מאימוני הקבוצה בהם
החל לקחת חלק.

„זה היה מעייף מאד. אני מרגיש שבור ורצוף אבל זו
הרגשה נפלאה. המאמץ היה כדאי. אני רחוק מאוד מכושרם
של יתר השחקנים, אבל אני מקווה שבקרוב אוכל להיות
כמו כל אחד מהם.”

האהבה הראשונה של צביקה עם הספורט החלה עוד
בגיל צעיר, ליתר דיוק בגיל 11. אז נרשם כחבר מהמניין
באגודת מכבי ר"ג. „שחקתי כדורסל”, הוא מספר, „אבל
לא בלטתי במיוחד”. בגיל 15 התחלתי לשחק כדורגל בכל
מיני הרכבים באגודה, אך מעולם לא חשבתי על קאריירה
בספורט:

כמו כל אוהד כדורגל, שרוף גם צביקה הוא בין אלה
המוותרים על ארוחות צהרים ושינה של שבת והיוצאים אל
המגרשים.

„אני אוהד של הכח ר"ג” מספר צביקה „כמו כל
אוהד אני שמח שהקבוצה מנצחת וכואב הלב כשהיא מפסידה.
זה. זו הרגשה מאד לא נעימה להיות המפסיד. זה עושה
רע. אני אוהב את המשחק של הכח, אך למרות זאת קשה
לי להאמין כי הקבוצה תזכה באליפות. הקבוצה היא בעלת
יכולת רצינית, לא טכנית אמנם, אך בהחלט מספיקה כדי
לתפוס מקום בצמרת. להכח די כוכבים, שהרבני, פרקש
וגרבי. נעים לראות את השלישייה הזו ביום טוב.”

יום שבת שייך לכדורגל, אך גם ימי ו' בשבוע שייכים
לכדורגל. הפעם במסגרת ידידים אמנים.

„הרכבנו לעצמנו קבוצה קטנה של אמנים ואנחנו משח-
קים על מגרש אספלט בצפון תל אביב. קשה לפתח שם
משחק טוב. אני מיוחד להפצע, אבל זו אווירה נהדרת. אין
מתח גדול מדי ואפשר להנות ממשחק יפה.”

וחזרה למכבי רמלה. „בינתיים איני מאמין שאשחק
במשחקי הקבוצה. אבל מי יודע אולי יחליט המאמן להרכיב
אותי, אני רחוק מלשחק 90 דקות. אין לי אוויר לשחק את
כל הזמן. אבל זו היתה חוויה גדולה. אני מקווה שלא הת-
אכזבו ממני. אני באתי רק כדי לשחק. אין לי מטרה מוצהרת
לשחק. הקבוצה צעירה ונעים להמצא איתם. אמנם יש הפ-
רעות של חברה צעירים שבאו למגרש וביקשו חתימות אבל
מילא זה יעבור גם כן כשיתרגלו לראות אותי על המגרש.
סך הכל גם משחקני כדורגל מבקשים חתימות, כך שאין כל
פלא בכך.”

צביקה פיק